உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநமஃ.

துர்வாதநிக்ரஹம்

ஆகிய

ஞானபேதத்துணிவு.

இஃது

சென்னை, வேதாகமோக்த

சைவசித்தாந்த சபையடியவருள் ஒருவரும்,

சென்னை, ப்ரீசர்ச்மிஷன்ஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும்,

போலிநாவலர் புலமையடக்குபவரும்

ஆகிய

சூ. சுப்பராயநாயகரவர்களால்

சென்னை,

ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1887ஹு

விலை (2) அணா.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநமஃ.

துர்வாதநிக்ரஹம்

ஆகிய

ஞானபேதத்துணிவு.

காப்பு.

ஞானநான்கென்று நாட்டுதுமிறைவன்
முன்பயந்தருளுந் தலைவனைத்தொழுதே.

நூல்.

யாழ்ப்பாணம்-கோப்பாய், சபாபதிப்பிள்ளை என்னுமீழநாட்டாரொருவர் (ஞானசூடாமணி) என வோர்நூலியற்றி வெளியிட்டனர். அது எமது ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் "சிவனடியே" என்னும் பாட்டில் நாலுவித ஞானங்கூறுதல் கூடாதென்பதை நாட்டவெழுந்தது. இவ் விஷயத்தி லிவரைப்போலவே யிவரது நாட்டினராகிய செந்திநாதையரென்பவ ரொருவர் தலைப்பட்டு மாழ்கி யுழந்தார். இவருக்காக "ஞானபேதவிளக்கம்-ஞானபேதத்தெளிவு" என்னும் பெயரினவாகிய விரண்டுநூல்கள் வெளியாயுள்ளன. முந்தியவையர் மூலையிலொதுங்கினர். பிந்திய பிள்ளையும் பீடழிந்தொழிய வவரது போலிப்புலமையைப் பேதித்து உண்மையைப் புகலகிற்பாம்.

போலிநாவலராகிய நமதுபிள்ளை தாம் தொடங்கிய கட்சியைச் சாதிப்பதொழிந்து வீண்பஞ்சாங்கம் படித்தார். என்னெனின், (ஞானபேதவிளக்கம்) என எமது நாயகரவர்

கள் தமது நூலுக்குப் பேரிட்டது பிசகென்று கூறியது மு தலியனவாம். ஞானபேதவிளக்கம்=ஞானத்தின் மறுதலே விளக்கம் எனப் பொருடருமென்றனர். மூர்த்திபேதம்= மூர்த்தியின்மறுப்பு, சமயபேதம்=சமயத்தின்மறுப்பு, தீ க்ஷாபேதம்=தீக்ஷையின்மறுப்பு என இனி நமது பண்டி தர் பொருள்கூறி நாட்டுவார்போலும். இவற்றை யுய்த்து ணரப்போதாத வெள்ளறிவினராயினர்.

இனிக் காப்புச்செய்யுளில் "நால்வித" மென்பது நாலும் விதமென அமங்கலப்பொருடந்து "தொகையார் பொருள் பலவாய்த்தோன்றுதல், காண்க" என்று ஓர் புதுமை காட்டினர். இக்காப்புச்செய்யுள் அமங்கலப்பொருடந்து நிற்குமென நம்மவர் கூறவே மங்கலப்பொருத்தம் வேண் டுமென்பது அவர் கருத்து. சிவஞானமுனிவர் இலக்கண விளக்கச்சூறுவளியில் மலேமகளென்பது மலேயுமகளெனவும் அமங்கலப்பொருடந்து "தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன் றலின்" என மறுத்துக்கூறியதையே பற்றுக்கோடாகக்கொ ண்டு படியெடுத்தெழுதி மங்கலப்பொருத்தமின்மையை நாட்டவந்த வம்மகாவித்வசிரோமணிக்கு அதனுண் மங்க லப்பொருத்த முண்மையுமின்மையு மேனேப்பொருத்தங்க ளி னிலக்கணமு மெங்ஙனம் விளங்கும்? "பகர்செய்யுண்ம ங்கலஞ்சொல்லெழுத்துத்தானம் பாலுண்டிவருணநாட்கதியேயெ ன்றூப், புகரில்கணமெனப்பத்தும்பிறங்குகேள்விப்புலவர்புகழ்முன் மொழிக்குப்புகல்வர்" என்னுஞ் செய்யுளிற்போந்தபடி மங் கலமாக வெடுத்துக்கொண்டசொல்லி லாராய்தற்குரிய பொருத்தங்கள் பத்தனுள் அந்தகன்கைப்பட்ட வரதன ம்போல வரிதிற்கிடைத்த வச்சிவஞானதேசிகரது வசன ப்பற்றுக்கோடான் மலேந்து மங்கலப்பொருத்த முண்மை யை யின்மையாக வறியாமையா னுணர்ந்து ஏனேயொ ன்பான் பொருத்தங்களேயுஞ் சற்று மாய்ந்துபாராது விடு த்தது யானேகண்டகுருடர் கதைக்கும், கிணற்றுத்தவளே க்கு நாட்டுவளப்பமேன் என்னும் பழமொழிக்கு மினமா ய் முடிந்தது. அந்தோ பாவம்! மங்கலச்சொற்களே யிவை யென்றுணராத விவர், அவற்றினுண்ணிதாக வாய்ந்தறிதற் பாலனவாகிய பொருத்தங்களே யறிவது யாங்ஙனம்? அற ம் பொரு ளின்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்தம் நான்கனு

வரிகளி லிவருக்குப் பிரமேயமாகத்தேர்ந்தவரிகள் நாலே யாயினும், பதங்களை முன்பின்றள்ளிப்பார்த்தா லிரண்டுவ ரிகளேதேறும். இரண்டுவரிகளிலுள்ள விஷயத்தையெடு த்து மறுப்பதற்கு முப்பத்தைந்துவரிகளை யெடுத்தெழுதி க்கொண்டது தமதுபுத்தகத்துக்குப் பக்கங்கணிரம்பவே யன்றி வேறில்லை. இந்தக்கணக்கின்படிப்பார்த்தா லிரண்டு பாரங்களான்முடிந்த வவரதுநூல் ஓரணைப்பாரத்திலேதா னே யடங்கும். இனி யவரெடுத்துக்கொண்ட விடயப் பெருமித மித்திறத்ததென்பதைக் கொஞ்சம்விளக்குவாம். “தொண்டைநாட்டாருட்பலரும், ஈழநாட்டாருட்சிலரும் நங்கொ ள்கையைத் தழீஇநிற்கின்றூர். ஈழநாட்டாருட்பலரும், தொண் டைநாட்டாருட்சிலரு நம்மறுதலைக்கொள்கையைத் தழீஇநிற்கின் றூர் என்று போதருவித்ததயாது” என நம்மவர்கடாயினர். இ வர்கடாயினதாற்போந்த விருவாக்கியங்களு மொரேபொரு ளைத்தந்து, அவற்றுளொருவாக்கியமே பயன்பட்டு மற் றென்று பூர்வபட்சியினது வெறுஞ்சொல்லடுக்காகமுடிந் தது. எங்கனூலிற் போதராதவொன்றைப் புதுமைப்ப டநிறுத்தி யாளவந்தது அவரது வெள்ளறிவினியற்கை யென்க. ஞானமிரண்டென்னுங்கொள்கையும், ஞானநான் கென்னுங் கொள்கையும் ஸமபலமுடையனவாதல் யாங்ஙு னம்? அவை ஸமபலமுடையனவென யாம் கூறியதாக வவர்வருவித்தொழிந்தது யாது? தொண்டைநாட்டாருட் பெரும்பாலார் எம்மோடொப்ப நான்குஞானங்களைத்த ழுவிப் பொருள்கூறுமுகத்தானே யெம்மில் வேறுபடுகின் றூரென்று அவரை யாம்பிரஸ்தாபித்தது அவர் எம்மிற் குறைந்தவரென்பதும், ஞானமிரண்டேயெனக்கூறு மீழ நாட்டாரிலுயர்ந்தவரென்பதும் போதரவென்க. இஃத றியாது “இக்கூற்றினலவர்க்குப்போந்தபலம்யாது” எனத்தருக் கியது அவரதுள்ளத்திருக்கின்பாலதாயிற்றென்க. இனி யாம் சேரநாட்டார், சோழநாட்டார், பாண்டிநாட்டா ர்களை வருவித்துரையாதது குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றம் பட வருகியதென்றருகினர். நாடுகளை முக்கிய மமுக்கிய மாகக்கொள்ளாம லந்நாட்டிலுள்ளவர்களையே முக்கிய

மழுக்கியமாகத்தெரிந்து கூறினேமாகையால்,யாஞ்சேரநா டுமுதலியவைகளை வருவியாதொழிந்தது குன்றக்கூறலெ ன்னுங் குற்றத்திற்பட்டருகாது. இப்போது நேர்ந்தவாத மீழநாடு, தொண்டைநாடுகளிலுள்ளார்க்கே யாதலானும், சேரசோழபாண்டிநாட்டிலுள்ளார்க்குந் தொண்டைநாட் டிலுள்ளார்க்கு மன்முதலானும், தொண்டைநாட்டாராகி ய வெம்மோடிகலிவாதிட்டல்போற் பூர்வம் பாண்டிநாட்டா ரோடிகலி யீழநாட்டார்வாதிட்டாராகலானும், அந்தவா தி லீழநாட்டாரே தோற்முராகலானும், அது இசைவாது புத்தவாது எனச்சிறந்திருக்கின்றமையானும், சேரசோழ பாண்டியநாட்டார்க்குந் தொண்டைநாட்டார்க்கும் யாண் டு மோர்விதவாதமு நேராமையானும்,"தொண்டைநாடுசான் ரேருடைத்து" என உலகன்னையாகிய ஔவையார் கூறின ராகலானு மெம்மோடிகலி வேறுபாடெய்தாத சேரசோ ழபாண்டியநாட்டார்களை யாம் வருவியாதது குற்றமாகா து. வேறுபட்டவரையே யாம்பிரஸ்தாபித்தொழித்தனம். இவ்வளவுகண்டுதெளியாது நமதீழக்கவிராய ரிறுமாந்து "சிறியகேள்வியோர்கழியவுஞ்செருக்குடையார்" என்பதற் கில க்காயினர்.

இதுகாறும் யாம் விவகரித்துவந்தவை மற்றொன்று விரித்தலென்னுங் குற்றம்படப் பூர்வபட்சியார் புலம்பியவ ற்றை மறுக்கத்தலைப்பட்டனவேயாம். முதல்விவகாரம் செ ந்திநாதையருக்கு மெமக்குமென்பது யாவருமறிவார்கள். செந்திநாதையர் "சிவனடியே" என்னும்பாட்லி லிரண்டு ஞானங்கூறினர். அது பிரமாணபூர்வகமாக யாம்கிருபித்த நாலுஞானத்தின்முன்னர் நசித்தபோது அவ்விருஞானி யா ரத்தோடேதொலையாமல் ஸம்பந்தரைப்பசுவென்று பிர ஸ்தாபித்துப் பாழாயினர். அவருக்காகவோ, அவர்நா டே தமது நாடாகையா லந்நாட்டுக்காகவோ, தந்தலையி லேற்றிக்கொண்ட நாவலர் என்னும் பட்டத்துக்காகவோ, வைதிகசமயமதோத்தாரணர் என்னும் பேருக்காகவோ, வேறு எதற்காகவோ பரிந்து நமது போலிநாவலர் புறப்

பட்டுத் தலைநீட்டினர். அங்ஙனம் வெளிவந்தவர் தாம்வந்த காரியத்தைச்செய்யாமல் வாளாகாலப்போக்குச்செய்தனர். அது அவரது மதியின்றாழ்வென்க. இந்தச் சிறுநாவலர் "வெள்ளறிவுடையராய்நின்று எள்ளுநரை அவர்தந்தோல்வித்தானத்தை வெளிப்படுத்துதலல்லது எள்ளப்படுவோர்க்குச்செய்யு மேதமொன்றில்லாமையானும், அவர்பழித்துரைபொறுத்தல் அறனுய்ச் சிறக்குமென்பவாகலானும், அவர்பழித்துரைகளை நியாயங்கொண்டுகளைய முயறலுரும்; அணிகலனெனக்கொண்டுவர் தடங்குதலே செய்வாமென்க. அல்லதூஉம், நாம் வாதுசெய்யும்பூசலுக்கெதிராகக்கட்டவமன்றித் தியவாய்த்திறந்தவையும் பூசலுக்கெதிராகக்கடவமல்லேமென்றுஞ் சொல்க" என்று மதுரவாய்மணக்கப்பேசினர். இஃது தண்மையெனின், "இயல்வரம்புதெரிந்து நியாயநெறிகடைப்பிடித்து ஆராய்ந்து பொருளுண்மைதேறுந்தவமுயற்சியில்லாமையால்" எனவும், "பொய்ப்பொருள்கூறித் தம்மைத்தாமே இறப்பவுணர்ந்தாரெனமதித்துக் கழிபெருங்களியாட்டயராநிற்பர்" எனவும், "தந்தம்வெள்ளறிவுகொண்டு - தொல்லைவரம்பழித்துப் போலிப்பொருள்கூறிக் களியாட்டயராநிற்பர். நல்லாசிரியரவர்பொய்ப்புலமைகண்டு ஏயே! இவர்புலமை யிஃதோவென எள்ளி நகையாடாநிற்பர்" எனவும், "பிறழ்ந்துகிடக்குங் குற்றங்களை ஆண்டாண்டுரைக்கப்புகின் பெருகுமாகலின், அவற்றினை லக்ஷியப்படுத்தாமல்விட்டு" எனவும், " கொன்னேபுலம்பியொழிந்தார் " எனவும், "அவர்கூற்று ஊகமில்லாத மடவோர்கூற்றேயாய் ஒழிந்ததென்க" எனவும், "அவர்கூறிய குளறுபடைஞானமுதலியகையறியாமை அவரையேசாரும்" எனவும், "பழித்துரையும், தருக்குரையும் அவர்தம்பேதவிளக்கத்தின் மிகுத்துரைத்தார். அதுதோல்வித்தானம் எய்தும் வாதிகதையாகலானும் பயனுடுபடாமையானும் யாம் அவற்றைமதித்துரையாம்" எனவும், "இவர் அறிவின்பெற்றி ஏற்றெற்றென்று நல்லோரெள்ளி நகையாடிடப்படுவர்" எனவுங் கண்மயக்கேறினர் செய்கையொத்து வரம்பிகந்து வசைகூறுமாறென்னை? நெல்லாலடித்தாற் கல்லாலடிப்பாரெனவறியார்போலும். இவரது நிலைமை சாலவழகுடைத்து. தோல்வித்தானமெய்துவார்பக்க னிஜமாகும் பாஙிந்தை வெற்றித்தானமெய்தியிருக்குமிவர்பாற் கொழுமைகொண்டோங்கியவாறென்னை? பிறர்தூற்றுந் தூட்ணங்களை யணிகலமெனத்தாங்கும் பொறையாளராகிய விவர் "அவர்புலம்

பினர்" எனத் தாம்புலம்பிக்காட்டுமோறென்னே? "இவ்வேசிமகனை நானெங்குவைதேன்" என்றுரையாடு மாதர்கூற்றைத் தழுவி யேதமுற்றனர். இவரது புலமையிருந்தவாறந்தோ! அந்தோ!! ஆச்சரியம்.

இங்ஙனநிற்க, யாம் விவகரிக்கவந்தது சேக்கிழார் கூறியஞானம் இரண்டல்ல, நான்கென்பது. இதற்கிடையில் ஞானஸம்பந்தர் கடவுளல்ல, பசுவென வோர்புதுசித்தாந்தம் முளைத்தது. அதனையும் வெட்டியெறிந்தோம். இவ்வளவேயன்றி வேறில்லை. இதற்கு மறுப்பு எழுத வாசைப்பட்டவர் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைச் சாதிக்கவேண்டும். அஃதொழிந்து எம்மையும், எமது நாயகரவர்களையும் பலவாறு புலமையில்லாதவரெனப் புன்மொழியால் வைது பொங்கிவழிதலென்னேயோ வறியேம். யாம் எடுத்த விஷயங்களைத் தாபிக்கவெழுகின்றோம். நமது பண்டிதர் தமது பாண்டித்யத்தைத்தாபிக்க வழுகின்றார். இவர் தமது புலமையைத் தாபித்தலாற்பயனென்னே? ஒருவன் றன்செல்வச்செருக்கடைதலாற் பயனென்னே? கல்விச்செருக்குஞ் செல்வச்செருக்கு மொருநிலையினவாம். செல்வமுடையவ னச்செல்வத்தை நல்வழியிற்செலுத்தி யுய்யும்வழி தேடினன்றிப் பெருமையுறான். நல்வழியிற்புக்கபோது அவன் செருக்குதலுஞ்செய்யான். நன்னெறி நாடாதபோதே யச்செருக்கவனை யாட்டிப்புடைக்கின்றது. இப்படியே கல்வியுடையவ னக்கல்வியை நல்வழியிற்செலுத்தி யுய்யும்வழி தேடினன்றிப் பெருமையுறான். நல்வழியிற்புக்கபோது அவன் செருக்குதலுஞ்செய்யான். நன்னெறிநாடாதபோதே யச்செருக்கவனை யாட்டிப்புடைக்கின்றது. இவ்வுண்மையைப் பரியாலோசிக்கிறபோது நமது யாழ்ப்பாண நண்பர் நாவலர் எனத் தான்றோன்றிப்பட்டந் தாங்கியதும், சிவவேடத்தவரைக் கல்வியில்லாதவரெனக் கழறிமகிழ்வதும், வைதிகசமயமதோத்தாரணர் என்று தன்காலைத் தானே கும்பிட்டுக்கொள்வதும், பிரஸங்கசபையில் ஒருவர்பேரைப் பிரஸ்தாபித்துத் தமோங்ககாரத்தின்மூழ்கித் தன்வசமழி

ந்து தூஷித்தலும் பித்தர்செய்கையாயொழிந்தது. கல்வியி லொருவனை மதித்துப்பூசித்தலென்றால், வீரமாமுனி யென்னுஞ் சிவத்ரோகியும் பூஜ்யனாவன். புத்தர் சமண ர்முதலிய புறச்சமயிகளும் பூஜ்யராவர். கற்றவர்களாகிய சமணர்களெல்லாங் கல்வியின்பயனாகிய சிவநேசமும், சிவனடியார்நேசமுமில்லாதபோது கழுவேற்றப்பட்டமை யால், அவரோடினப்பட்டு அச்சமணரைக் கழுவேற்றிய ஞானஸம்பந்தர்பால் விரோதம்பூண்டு அவரைப்பசுவெ ன்று நிந்தித்துக் கல்விச்செருக்கையே கைலைவாழ்வாக மதித்துக்காலம்போக்கும் நமது புதுநாவலரை யாவரோன க்கொள்வது? உண்மை யொருவனுக்கு ஸித்திக்கவே ண்டுமாயின், கல்வியு மறிவுந் திறனு மொருபயனுஞ்செ ய்யாது. திருவருளே யாவுந்தருவது என ஆன்றோர் நிச் சயித்திருக்கின்றாராகலானும், “உன்திருவடிக்கேழுறதியாம ன்பு முன்திருவருளினாற்கிடைப்ப, தன்திறற்பலவு மாய்ந்ததா லனைசெ யளப்பருந்திறமையான்மதியான், மன்றவேகிடைப்பத ன்று” என்பதே அதுவாகலானும், அருண்மாட்சியையும், அருள்வயப்பட்ட முதியோர்பெருமையையும் வியவாது மருண்மாட்சியையும், அதன்வயப்பட்ட வறியோரிழிவை யும் வியந்து தாமு டங்கிலக்களநீங்காதுநின்று தருக் கித் தம்மைத்தாமே கொண்டாடித் தளர்கின்றமையானும் நமது யாழ்ப்பாணப்பண்டிதர் செய்கையைச் சீ! சீ!! என விகழ்ந்து பெரியோரொதுங்குகின்றனர்.

இதுகாறும் ஈழச்சான்றார் செருக்கிய வவரது இழி வை யெடுத்துக்காட்டிக் களைந்தோமாகையால், இனி அவ ரது ஞானவிசார மினைத்தென்பதையு மெடுத்துக்காட்டி, அவரகந்தையிருளையோட்டி, எங்கள் ஞானஸம்பந்தனது அருள்விலாஸத்தைகாட்டி யுபகரிப்பாம். “சிவனடியே” எ ன்னும் பெரியபுராணத்திருப்பாட்டில் கேட்டன் முதலிய நான்கும் முக்கியப்பொருளாக வுரைக்கப்படவில்லையென வும், அவை முக்கியப்பொருளின்வழி யுட்படுபொருளா கப் பெறப்படுகின்றனவெனவு மோருண்மை கண்டுபிடித்

உ

தார். இவ்வுண்மையைக் கூறுதும் என்று தொடங்கின வர் அதனைவிடுத்து, ஞானத்தின்சொரூபமும், அது இரு முதலாமாறும், கேட்டன்முதலிய நான்கும் அவ்விரண்ட ன்வகையாமாறும் முன்னர்த்தெரிவிப்பாம் என்று வேறு ஒன்றினைத்தொடுத்துக்கொண்டனர். எடுத்தவிஷயத்தைத் தொடங்குவதற்கு விடர்ப்பட்டு மதிமாற்றமெய்தினராகி ய வப்புதுநாவலர் முதற்கோணல் முற்றக்கோணல் என் பதற்கிணங்கத் தலைதடுமாறியுரைத்த வாபாஸங்கள் ஒன் றல்ல, இரண்டல்ல. எல்லா மாபாஸமாயின் என்செய் வது? அவைகளை முறையேகாட்டி யொழிப்பாம்.

அவர் பௌஷ்கரத்தில் "ஶிவஸ்ய ஸமவேதாயா" என்னுமோர் வசனமுண்டென்றுகாட்டி அதற்கு "சிவனு டைய சமவேதஞானசத்தியே ஞானமென்று நூல்களாலுரைக்கப் படும்; சத்தம் அந்தஞானம் விளங்குதற்கு ஏதுவாம்" எனப்பொ ருள்விரித்தனர். இதில், சமவேதசக்தியென்பதொழியச் சமவேதஞானசக்தியென்று பெறப்படவில்லை. இல்லாத தொன்றையேற்றினதால், ஞானமேஞானம் எனப்பயன் பெறுதாகிச் சத்தியே ஞானம் என்னு முண்மைக்கிடர் தேடியதாயிற்று. "சத்திதன்வடிவேதென்னிற் றடையிலாஞான மாகும்" என்றார்பெரியோரும். இனிச்சத்தம் அந்தஞானம் விளங்குதற்கு ஏதுவாம் என்று எழுதிக்காட்டினரேயன்றி யந்தச்சத்தமு மொரு ஞானந்தானென்று விளக்கிக்காட் டினரில்லை. அங்கேபெறப்பட்டது ஞானம் ஒன்றேயென்ப தும், சத்தம் அதற்கேதுவாமென்பதுமேயாம். இதனால், நமது பண்டிதர் (அது இருமுதலாமாறும்) எனப் பிரஸ்தாபித் தற்கிடமேயில்லாதொழிந்தது. சத்தத்தையும் ஞானம் எ னக்கூறி அபரஞானமென நூல்கள் பிரஸ்தாபிப்பது ஔ பசாரிகமாம். சத்தியை ஞானம் என்று விளங்கவுரைத்தது போல், சத்தத்தை ஞானம் என்று அந்தவசனமுரைத்தி லது. இந்தவுண்மையால் ஞானம் ஒன்றேயென்பது தீர்மா னம். இதனால், நம்மவர் தமது இருஞானஸ்தாபனத்துக்கு த்தேடிய பௌஷ்கரவசனம் அவரைத்தெருவில்விட்டது.

இனிச் சிவப்பிரகாசத்தில் "உயர்ஞானமிரண்டா மாறு மலமகலவகலாதமன்னுபோதத், திருவருளோன்றென்றதனைத்தெளியவோதுஞ்சிவாகமம்" என்னும் வாக்கியத்தில் ஞானமிரு முதலாமாறு பெறப்பட்டதெனவும், இந்தச்சிவப்பிரகாசச் சுருதி மேற்கூறிப்போந்த பௌஷ்கரச்சுருதிக்கு உபபிருங்கணத்துணிபுளாயா யெழுந்ததெனவு நமது கவிராயர் கழறினர். சுருதி என்னும்பேர் வேதமொன்றற்கே ரூடியும், ஏனையநூல்களுக்கு யோகமுமாம். வேதத்தைச்சுருதியென்றபோது அதற்கு உபபிரஹ்மணமாகவுளைக்கும் புராணமுதலியவைகளையுஞ் சுருதியென்றல்கூடாது. சுருத்யுபபிரஹ்மணம் சுருதியாகாது. சுருத்யுபபிரஹ்மணம் ஸ்மிருதிபுராணமுதலியனவாம். இதனுல், வேதத்தில் வேருகாது விளங்கும் பௌஷ்கரச்சுருதிக்குச் சிவப்பிரகாசச்சுருதி உபபிருங்கண மெனக்கூறியது தெரிவின்மையாயிற்று. அதவா வொன்றுக்கொன் றுபபிரஹ்மணமெனக்கொண்டகாலத்து மவைநிலைபெரு. பௌஷ்கரத்தில் இருஞானம்பெறப்படாமையும், சிவப்பிரகாசத்தி லிருஞானம் பெறப்பட்டமையும்போதரலால். இரண்டுஞ் சுருதிகளானல் பௌஷ்கரத்துக்குச் சிவப்பிரகாசம் உபபிரஹ்மணமானபடிச் சிவப்பிரகாசத்துக்குப் பௌஷ்கரமு முபபிரஹ்மணமாகும். சுருதிக்கு ஸ்மிருதிபுராணங்க ளுபபிரஹ்மணமாக நிற்பனவன்றி ஸ்மிருதிபுராணங்களுக்குச் சுருதி யுபபிரஹ்மணமாக நில்லாது. இவைகளை யாராயுமிடத்து நம்மவ ருபபிரஹ்மணச் சொற்பிரயோக மிடனறியாதுசெய்திடர்ப்பட்டாரென்பது தெற்றெனவிளங்கியது. அன்றியும், சிவப்பிரகாசம் சிவஞானபோதத்தின் சார்புநூலாயுள்ளது. அச்சிவஞானபோதம் ரௌரவாகமத்தில் விளங்குவதொன்று. இதனுல், ரௌரவச்சுருதிக்குச் சிவப்பிரகாசம் உபபிரஹ்மணமாயிருத்தலே யமைவுடைத்து. ஏனையாகமங்கள் ரௌரவத்தோ டொற்றுமையுடையனவேனுஞ் சிறப்புநோக்கியவழிச் சிவப்பிரகாசத்துக் காதாரமாகமாட்டா. அவைவிவ்வாறெடுக்கப்படவே நம்மவரொன்றற்கொன் றுபபிர

ஷ்றமணமென வுதகரித்துக்காட்டியது நிஷ்பலமாயிற்று. இவ்வளவிலமையாது "உயர்ஞானமிரண்டாம்" என்னுஞ் சிவப்பிரகாசச்செய்யுளில் கேட்டன்முதலிய நான்குஞானங்களும் முக்கியப்பொருளி னுட்படுபொருளாகப் பெறப்பட்டனவெனவும், அம்முக்கியப்பொருள்கள் பரம் அபரம் என்னு மிருமுதலாமெனவும், இவைதா மோரினமாதலெளிய உயர்ஞானமிரண்டாமென்று நிர்வசனஞ் செய்யப்பட்டுள்ளனவெனவும் விவகரித்தார். சேக்கிழார்திருவாக்கில் முக்கியப்பொருள், உட்படுபொருள்களை நாட்டமுயன்றமையே யீண்டுமவரது அபிமதமாக முடிந்திருக்கின்றது. "உயர்ஞானமிரண்டாம்" என்பதில் இரண்டுஞானமே முக்கியப்பொருளென்பது அதிற்போந்த "இரண்டாம்" என்னும் பிரயோகம் அறிவித்தது. கேட்டலாதிகள் அவற்றினுட்படுபொருள்களென்பது எமக்கு முடன்பாடே. இந்தப்பாட்டுக்குமாத்திரம் அவ்விருஞானம் முக்கியப்பொருளாமேயன்றி "சிவனடியே" என்னும் பாட்டுக்கும் அவை முக்கியமாகுமென்பது கூடாது. ஏனெனின், அந்தப்பாட்டில், ஞானம்-ஞானம்-ஞானம்-ஞானம் என நான்குமுறை ஞானப்பிரயோகங்களுண்டாகி இரண்டுஞானங்களென்றெண்ணுதற்கு மிடஞ்செய்யாமையால். இதனால், சேக்கிழார்திருவாக்கிற் கேட்டலாதி ஞானங்களே முக்கியப்பொருளாதல்சிறந்தது. இவற்றை யுட்படுபொருளாகக்கூறியது பொருமையானெழுந்த போதத்தின்பயனெனக. அதிற்பெறப்பட்ட வொவ்வொருஞானமுந் தனித்தனி யொவ்வொருவிசேடணந்தா னமைந்துவிளங்கு முண்மையை ஞானபேதவிளக்க முதலியவைகளில் யாமெடுத்துக்காட்டியிருக்கவும், அதற்குப்பதில்கூறுமல் "கொடிறும்பேதையுங்கொண்டதுவிடா" என்றபடிச் சொன்னதையேசொல்லிக்காலம்போக்குவது அவரது கௌரவத்துக்குப் பெருங்குறைவெனக. இவ்வளவிலமையாது கேட்டலாதி நான்குஞானங்களைப்போலச் சுத்தாவத்தைபற்றி யைந்தாயும், வேறுவகையா னேழு, எட்டு முதலாகப் பலவாயும் ஞானம்விள

ங்கலான் ஞானம் நான்கேயென்பது அமையாதெனவும், இவையாவும் ஞானமிரண்டிலடங்கி யவைதாமே யிருமுதலாகியுயர்ஞானமாகவிளங்குமெனவும், "உயர்ஞானமிரண்டாம்" என்னும்பிரமாண மிதற்குச்சான்றெனவு நமதுபண்டிதர் சில நியாயங்களெடுத்துக்காட்டினார். ஞானவேள்வியைந்தனுள் ஓதல், ஓதுவித்தல், கேட்பித்தல்களை ஞானமன்றெனக்கழித்து எஞ்சிய கேட்டல் சிந்தித்தல்களைமாத்திரமே ஞானமெனத்தழுவி, அவற்றோடு தெளிதல்-நிட்டைகளைச் சேர்த்து உண்மைஞானமெனப்படுவன விந்நான்குமேயென்று சிவஞானமுனிவர் சித்தியார் பொழிப்புரையிற் செவ்வனே கூறினமையால், நமது புதுநாவலர் சுத்தாவத்தைமுதலிய சரக்குகளையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவரது அறியாமையென்னுந் தோணியிலேற்றிக்கொண்டுவந்து அவைகளுக்கும் ஞானம்எனப்பேரிட்டு அவரையொத்த அஞ்ஞானிகளுக்கு விலைகூறித்திரிவது பிழைக்கமாட்டாதவர் செயலாயிற்று. "கேட்டலுடன்சிந்தித்தறெளிதனிட்டை, கிளத்தலெனவீரண்டாங் கிளக்கின்ஞானம்" எனப்பிரமாணம்போதருமாறு அவைகளுக்குயாண்டும் போதராமையானும், உண்மைஞானமெனப்படுவன கேட்டலாதி நான்குமேயென்று திராவிடபாஷ்யமுனிவர் நிலைபெறுவித்தமையானும், ஓத லோதுவித்தல் கேட்பித்தல்களை யவர் ஞானமன்றென வொதுக்கியவேதுவா லவர்ஞானமெனத் துணிந்து கூறியவற்றின் வேறுயுள்ளயாவு ஞானமாகாதென்றே துணியப்பட்டமையானுங் கேட்டலாதி ஞானங்களோடொப்ப வேறுஞானங்களுமுண்டென்று தாபிக்கவந்தது தலைகவிழ்ந்துபோயிற்று. இங்கேபோந்த நியாயங்களாற் கேட்டலாதிகணான்குமே யுண்மைஞானமெனத் துணியப்பட்டமையால், இவற்றை விரோதித்து இருமுதன்ஞானமே யுயர்ந்தஞானமெனத் தாபிக்கவந்ததுந் தட்டழிந்துபோயிற்று.

இந்த நான்குஞானங்களு மிருமுதன்ஞானத்திலடங்கி யவ்விருமுதன்ஞானங்களும் உயர்ஞானம்இரண்டாம்

எனச்சிறக்குமென்றுகூறிய வவாது ஏழைமையையுங்கொஞ்சம் விரிப்பாம். இந்த நான்குஞானங்க ளிரண்டுஞானங்களி லடங்கியவாறு அவ்விருஞானங்களு மொருஞானத்திலடங்குகையானும், தாம்கூறு மிருஞானங்களிற் பரஞானத்தின்முன்ன ரபரஞானம் பூருவபக்கமாகின்றமையானும் ஞானம் இருமுதலாமென்றதும், அதுவே யுயர்ந்தஞானமென்றதும் பொய்யாயொழிந்தது. சிவப்பிரகாசத்தி லுயர்ஞானமிரண்டென்று கூறியது உயர்ந்தஞானமானது இரண்டுவிதமாம் என்று பொருள்பயப்பதேயன்றி யுயர்ந்தவிரண்டுஞானம் எனப்பொருள்பயந்து வியரீதப்பட்டழியாது. நமது போலிப்புலவர் அந்தோ! இப்படியு மவதிஞானத்திற் றலைகொடுத்தவலத்தழித லென்னையோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! உயர்ந்தஞானம் இரண்டுவிதமாம் என்பதற்கும், உண்மைஞானமெனப்படுவன விந்நான்குமேயென்பதற்கு முயர்வுதாழ்வுகளில்லை. அவ்வுயர்ந்தஞானந்தானே நான்குவிதமாதலும் பெறப்பட்டன. இரண்டென்னு ஞானங்களுக்கும், நான்கென்னு ஞானங்களுக்குந் தனிமுதலாய்நின்ற ஞானம் ஒன்றேயாகையால், "ஏகமாஞ்சிவமெய்ஞ்ஞானமிசைந்தவர்" என்றுகூறியபடிப் பெறப்பட்ட வவ்வொருஞானமே ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. இந்தவிசாரணையால், "சிவனடியேசிந்திக்கும்" என்னும்பாடலில் இரண்டுஞானமே முக்கியப்பொருளாதல் சிறக்குமென்றதழிந்து ஒருஞானமே முக்கியப்பொருளாயிடுமென்ற ஸித்தாந்தம் நிலைபெறுகும். நம்மவர் கொள்கையின்படிக் கொண்டால், இனிக் "கேட்டலுடன்சிந்தித்தறெளிதனிட்டை, ளைத்தலெனவிரிரண்டாங்கிளக்கின்ஞானம்" என்றபாடலிலு மிருமுதன்ஞானங்களே முக்கியப்பொருளாமெனவும், கேட்டலாதிக ளதனுட்படுபொருளாமெனவுஞ் சொல்லவேண்டிவரும். இப்படியே ஞானத்தைக்கூறு மெல்லாப்பாடல்களிலும் பொருள்சொல்லவரும். அங்ஙனஞ்சொல்லுமிடத்து, "முந்தியவொருமையாலே மொழிந்தவைகேட்டல்கேட்டல், சிந்தனைசெய்தலுண்மை தெளிந்திடலதுதானுக, வந்தவாறெய்தனிட்டை மருவுதலென்றுநான்காம்." என வச்சிவப்பிரகாசத்திற்

பெறப்பட்ட பாட்லுக்கு முட்படுபொருளாகவே பொரு ளமைக்கவேண்டும். அச்சிவப்பிரகாசத்தில் (உயர்ஞானம்) என்னும் பிரயோகத்தால் ஒருஞானத்தையும், (இரண்டாம்) என்னும் பிரயோகத்தா லிருஞானத்தையும், (பாசமாஞா னத்தாலும்) என்ற பாடலான் மூன்றுஞானத்தையும்,(முந்தி யவொருமையாலே) என்றபாட்லா னன்குஞானத்தையுஞ் சொல்லியிருத்தலால், அந்தந்தவாக்கியங்களுக் கவ்வவற் றுட் செம்பொருளாகத் துணியப்படுமவைகளையே முக் கியப்பொருளாகத் தழுவாம லவைகளை யுட்படுபொருளா கக் கூறத்துணிவது எம்மைக்காட்டிலுங் கற்றூர்மற்றுரெ னச் செருக்குமவரது அகங்தையின்பயனென்க. உயர்ஞா னம் என்றபகுதியி லொரேஞானமும், இரண்டாமென்றப குதியி லிரண்டேஞானமும், பாசமாஞானத்தாலுமென்ற பகுதியின் மூன்றேஞானமும், முந்திய வொருமையாலே யென்றபகுதியி னன்கேஞானமும் முக்கியப்பொருளாதல் சிறக்கும். இப்படியே கேட்டலுடன் சிந்தித்தலென்னும் பாடலிலும், சிவனடியேயென்னும் பாடலிலும் நான்கே ஞானம் என்னுந்துணிவே முக்கியப்பொருளாதல் சிறக்கு ம். இவைகளைச்சிதைத்து ஒன்றை யிரண்டாகவும், நான் கை யிரண்டாகவுங்கூறிக் குளறுபாடுபுரிவது ஸத்துக்கள் ஸதவி னிலையுறுதல்பெறுது.

இனி, தமது இருமுதன்ஞானத்தில் கேட்டலாதிஞா னங்களடங்குதலின், அவ்விருமுதன்ஞானமே முக்கியப் பொருளென்ற வமைதியையுங் கொஞ்சம்யோசிப்பாம். வே தத்துட்சிவாகமப்பொருளடங்குதலின் வேதமே சிவாகம த்தைக்காட்டிலுஞ் சிறந்தது எனல் யாங்ஙனம்? வேதஞ் சுருங்கியும், சிவாகமம்விரிந்தும் ஒரேபொருளை விளக்குகி ன்றன. சுருங்கிவிளக்கும் வேதத்தைக்காட்டிலும் விரிந்து விளக்குஞ் சிவாகமமேசிறப்புவகையானே சைவர்க்குச்சிற ந்துவிளங்குகின்றமையால், இதற்கு மாறுபடுதல்கூடாது. இப்படியே இருஞானம், நான்குஞானம் என்பவைகளிற் பொருள்கொண்டு நான்குஞானத்துக்கே பிராசுரியங்கூறு

தலைமையுடைத்து. நான்குஞானத்துக்குமேல் ஓர்ஞானமு மில்லையாகையா லிந்தஞானமே யெல்லாஞானத்தினுஞ் சிறந்தஞானமாம். அதுபற்றியே சேக்கிழார்பெருமான் ஞானங்களை நான்குமுறைகூறினர். இரண்டே யவர்கருத்தாயின், "உயர்ஞானமிரண்டாம்" என்று சிவப்பிரகாசத்திற் கூறியவாறு அவரும் இரண்டேஞானம் எனக்கூறி முடித்திருப்பர். அல்லது, ஞானம்-ஞானம் எனத் தனித்தனிவிசேடணங்களோடு இரண்டுஞானமுடிவுகளையேனு மமைத்திருப்பர். இவைகளையோசிக்கிறபோது நம்மவர்கஷ்டப்பட்டுச்சாதிக்கு மிருஞானந் தெருஞானமாய்விட்டது.

இவ்விழநாவல ரிம்மட்டேயொழியாமல் "உயர்ஞானம்" என்னும்பாடலுக்கும், "சிவனடியே" என்னும் பாடலுக்குந்தனித்தனிப்பொருள்விரித்தனர். அது "சிதம்பரத்தி லையன்றணக்கறியலாம" என்றபடிச் சிவனுக்கேவெளிச்சம். கட்டியிருந்தகன்றை யவிழ்த்துவிட்டாற் கண்டபடிக் குதித்தோடித்தடுமாறி யிடர்ப்படுதல்போலத் தமக்கு இஷ்டவிகாதஞ்செய்து கொள்ளாம லொருகைபார்த்து முடித்தார். அவ்வாபாஸங்களை யெழுதுவதென்றால் பாரதமாகவிரியும். புத்திமான்களுக் கவற்றைப்பார்க்கும்போதே யவற்றிலுள்ளவாபாஸந் தெரியும். அவற்றுளீண்டொன்று காட்டுகின்றேம். "தவமுதல்வர்ஸம்பந்தர்" என்பதற்கு "முற்றவவிசேடத்தானே திருஞானசம்பந்தராகிவிளங்கும்ஆளுடையபிள்ளையார்" என்று பொருள்விரித்தார். இதில் முன்னே என்று பொருளைத்தந்தபதம் யாது? முதல்வர் என்பதேபோலும். குலமுதல்வர் என்புழி அவரெவ்வாறு பொருள்விரிப்பாரோ அறியேம். "அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம்" என்பதுவே "தவமுதல்வர்"என்னுஞ் சேக்கிழார்வாக்கினுண்மையை இனிது விளக்கும். எழுத்துக்களையியக்கும் அகரத்தைப்போலத் தவத்தை யுயிர்களுக்கியக்குந் தலைவர் என்று பொருள்கூறுதலே தகுதியுடைத்து. அகரம் தான் பயன்வேண்டாது எழுத்துக்களுக்குப் பயன்விளைத்துத் தான் முதலாய்நிற்றல்போல ஞானஸம்பந்தர் தாம் தவம்வேண்டாது உயிர்க

ளுக்குத் தவத்தையுயிர்க்குயிராயிருந் தியங்கப்பண்ணிப் பயன்விளைத்து முதல்வராய் விளங்குவரென்பது வெளிப் படை. இவ்வாறன்றி முன்னேதவங்கிடந்து பின்னர்ஞான ஸம்பந்தராயினரென்னு மபஸித்தாந்தம் அஸம்பாவிதமெ ன்க. அவர் முன்னேதவஞ்செய்தகதை யாண்டுங்கூறப்பட வில்லை. பாஞ்சாலி முன்னே நளாயினியாய்த் தவஞ்செ ய்தாளென்றபடி. அஃதொன்றுமில்லாமலே ஸ்ரீமுருகக் கடவுளவதாரமாயுள்ளவர் அவரென்று பலபிரபலபிரமா ணங்கள் பகராநிற்பனவற்றையெல்லாந்தள்ளி முன்னே த வஞ்செய்தவரெனச் சீவகோடியிற் சேர்த்துப்படித்தது சிவ நிந்தையிற்றலையாய பெரும்பாவமென்க. அவரோர்பசுவும், ஞானமடைந்தது அவரது ஸ்வப்பிரயோசனமுமாயின்,ஞா னமடைந்தவநந்தர மவருக்குச் சிவம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ண்டும். அங்ஙனமின்றி ஞானத்துக்குப் பூர்வமே ஸாக்ஷாத் கரித்துவிட்டமையால், அவர்ஞானத்தாற் றமக்குப்பயன் வேண்டாமை யினிதுவெளிப்பட்டது. அதனு லவரடை ந்தஞானம் பரப்பிரயோஜனார்த்தமென்பது தானேபோத ரும். இத்தகைய வருண்ஞானவள்ளலை முற்றவத்தாற்சிற ந்த வோர்ஞானியென்று கூசாதுபேசுமவரை மூத்தாளது செல்வமக்களென்று வாழ்த்துதலே சிறக்கும்.

நமதுசழநாவலர் இந்தத் தப்புஸித்தாந்தத்தைச் சாதிக்க வோரபரசுப்பிரமணியரைக் கண்டுபிடித்து வெளி க்குக்கொண்டுவந்தார். அப்படிக் கஷ்டப்பட்டுத்தேடியும் அந்தச்சுப்பிரமணியர் இவருக்குக்காலத்திலுதவாராயினர். அவ்வபரசுப்பிரமணியரிருப்பு இனித்தாந்தேடிவெளிப்ப டுத்தும் பிரமாணத்தாற் பெறப்படுவதாக வோர்போக்கு க்காட்டினமையால், அவ்வபரசுப்பிரமணியர் வேதத்திற் பெறப்பட்டு வெளிவருவாரோ? ஆகமத்திற்முன் பெறப்ப ட்டு வெளிவருவாரோ? அல்லது வேறு எந்தஅநாமத்து நூலிற் பெறப்பட்டு வெளிவருவாரோ தெரியவில்லேம். சீகாழிப்புராணத்தைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக்காட்டி, அதிற்கூறிய சுப்பிரமணியருக்கே அபரநிலை கற்பித்தமையா

ல்,அவ்வுண்மையை அந்தச்சீகாழிப்புராணம் ஏன் விதந்துரைத்திலதோ அறிகிலேம். அதிற்போந்தவர் அபரசுப்பிரமணியராயின், அவருக்கு மூலேகொடுத்தசக்தி அபரசக்தியும், மூலேகொடுப்பித்தசிவம் அபரசிவமுமாகமுடியும். எவ்வாறாயினுமாகுக, அவரைப் பசுவென்று கூறுதலுக்கு இதுவும் விரோதமேயாகும். இனி யவ்வபரசுப்பிரமணியரைப் பசுவென்று சாதித்தலே நம்மவருக்குப் பொறுப்பாகமுடிந்தது. அப்படி முடியும்போது அபரசக்தி, அபரசிவமுதலாயினரும் பசுக்களாயிடுவர். சபாசு நன்று! நன்று!! இப்படியன்றோ சைவபரிபாலனஞ்செய்தல்வேண்டும்? நமது ஈழக்கவிராயர் அபரசுப்பிரமணியர்தான் சீவைகதேசியாகிய ஞானசம்பந்தராயினரென்றும், அந்தஞானஸம்பந்தர் யோநிவாய்ப்பட்டுப்பிறந்தாரென்றுங் கத்துகின்றனன்றோ? அவ்வபரசுப்பிரமணியரும் ஞானஸம்பந்தருமொரோ பொருளென்று கூறுவதன்முன்ன ரீண்டியாம்விளக்கு மிரண்டொருநியாயங்களை யினிது கவனிப்பாராக. பரசுப்பிரமணியர் யோநிவாய்ப்பட்டுப்பிறவாதவரும், அபரசுப்பிரமணிய ரங்ஙனம்பிறக்கின்றவருமென்பது பூர்வபட்சியாரது சித்தாந்தம். அபரசுப்பிரமணியர் யோநிவாய்ப்பட்டுப் பிறக்கின்றவராகையால், அவர்தான் சம்பந்தராக மாத்ருகர்ப்பத்தையபேக்ஷித்துவந்தாரென்று மாரடித்துக்கொண்டார். அவர்தேடிய சீகாழிப்புராணத்துள், சுப்பிரமணியர் மாத்ருகர்ப்பத்தை யபேக்ஷியாமல் அயோநிஜராகவவதரித்து ஞானஸம்பந்தரெனச் சிறந்தாரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால், அப்புராணத்திற்பெறப்பட்ட சுப்பிரமணியர் அபரசுப்பிரமணியரன்று, பரசுப்பிரமணியரென்றே தீர்மானமாயிற்று. நமதிழக்கவிராய ரப்புராணத்திற்றேடிய வபரசுப்பிரமணியரும், அவரதிலக்கணமு மந்தப்புராணத்தின்வழியாகவே பொய்ப்பட்டழிந்தமையால் நிஷ்பிரயோஜநமாக வவர்பிரஸ்தாபித்த அபரசுப்பிரமணியர்விவகாரம் நிலேகுலேந்தது. ஞானஸம்பந்தர் யோநிவாய்ப்பட்டுப்பிறந்தாரென்பதும் நாசமடைந்தது. அன்றியும், அவ்வபரசுப்பிரமணியர் மூலசுப்பிரமணியரன்று, ஒரு அநாமத்துஸுப்பிரமணியரேயாகட்டும். அவ்வபரசுப்பிரம

ணியரோடுவந்த பதினுருயிரந் திருக்கூட்டத்தவர்யாவர்? முதல்வராகிய சுப்பிரமணியர் அபரமாவரெனின், அவருக்கும், அவரோடு திருக்கைலேயினின்றும்வந்த வவரது திருக்கூட்டத்துக்கும் பேதமென்னே? இத்திருக்கூட்டத்தவரில் அபரசுப்பிரமணிய ரெவ்வளவு அதிகப்பட்டவர்? அதற்கிலக்கணமென்னே? அபரசுப்பிரமணியருக்கும் அவர் திருக்கூட்டத்துக்கும், பரசுப்பிரமணியருக்கும் அவர்திருக்கூட்டத்துக்கும் முறையேயுள்ள அந்தராந்தரபேதம் என்னே? இவைகளேப்பிரமாணவாயிலாகவினிது பரிஷ்கரிப்பாராக.

இந்நாவல ரித்தோடேதொலேயாமல் "முதல்வன் பிரளயாகலர்க்குப்போல நாற்ருேளும், முக்கண்ணும்" ஏனேயவுங்கொண்டு குருவாயநுக்ரகித்தது ஸம்பந்தரது பெருந்தவம் என்று மீண்டுங்கூறித்தொலேத்தார். அன்றியும், "ஈண்டுச் சகலருள்வைத்துச் சாமுசித்திகரென்று ஓதியருளிய ஆளுடைய பிள்ளேயார்" எனவொன்று மாறுகொளவுரைத்தார். சகலராகிய ஸம்பந்தருக்குச் சிவன் பிரளயாகலர்க்குப்போல இயற்கைவடிவங் கொண்டுவந்து அருளுதல் யாங்ஙனம்? தவமிகுதியினர்க்கு அவர் சகலராயினும் பிரளயாகலருக்குத் தோன்றியருளுவதுபோற் சிவம் அருளுமென்று எங்காவது ஆகமத்திற் பிரமாணமுண்டா? கலியின்புதுமை அம்மம்ம மிகக்கொடிது! மூர்க்கரை மூர்க்கருகப்பரென்றபடியொன்றுகூடிய பாபகர்மஸமாஜத்தார் தம்முண்முரணி, அவருளொருவர் பதியாகிய நமது காழிநாதனே மூன்ருவதுவ்குப்பிற்சேர்ந்த சாமுசித்தரென்ருெழிந்தார். அவரது வக்கிலாகவெளிப்பட்ட விழநாவலர் கொஞ்சந்தயைசெய்து மெல்லக்கொண்டுபோய்ப் பிரளயாகலராகிய இரண்டாவதுவகுப்பிற் சேர்த்தார். அப்படியு நிலேக்காது ஸாமுசித்தரென்று மீண்டும் புலம்புகிருர். பிரளயாகலருக்கு அநுக்ரகித்தல்போலச் சிவனவருக்கநுக்ரகித்தமையால், அவர் சகலரென்பதழிந்தது. ஸாமுசித்தருக்கநுக்ரகிப்பது போலாது பாலூட்டுதலின்வழியாக வநுக்ரகித்தலா லவர்

சகலருட் சாமுசித்தரென்பது மழிந்தது. அவரை விஞ் ஞானகலரெனவும், பிரளயாகலர்தானெனவும் ஒருவருஞ் சொல்லாமையால், அவ்விஷயத்திலெமக்கொரு சர்ச்சை யுமில்லை. மூவிதவுயிர்வர்க்கத்துள்ளு மவர்சேராமையால், அவரைப் பதியென்றுகூறுவதே ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமா யிற்று.

பெரியபுராணத்தில், "மணிவயிற்றி-லுருத்தெரியவரும் பெரும்பேறுலகுய்யவுளதாக" எனக் கூறப்பட்டமையால், அவர் மாதாவுதரத்திற் றங்கினரெனின், அவரவ்வுதரத்தினின்றும் வெளிப்படாமையை "தவம்பெருக்குஞ்சண்பையிலே தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ்-சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்னும்பகுதி நிலைபெறுவித்தலால் அவர் கூறியது பொய்யுரையென்க. அவர் மாதாவுதரத்திற் றங்கியிருந்து, அங்கேநின்றும் பிறந்ததுண்டெனின், "மணிவயிற்றி-லுளதாக" என்று கூறியதைத்தொடர்ந்தே ஸம்பந்தர் பிறந்தார் என்று சேக்கிழார் மூடிப்பது அவருக்குக்கஷ்டமல்ல. "மணிவயிற்றில்" என்பதற்கும் "பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்பதற்குமிடையில் (சண்பையிலே) என்னுமோர்பெருந்தடைவந்து குறுக்கேதடுத்துவிட்டது. அவர் மணிவயிற்றிற் பிறக்கவில்லை, சண்பையிலவதரித்தார் என்று தெளிவாகவிளங்கலால், அவரை மாத்ருகர்ப்பஜரென்பார்கோள் மாசுபட்டழிந்தது. அன்றியும், "மணிவயிற்றில்" என்பதற்கும், "திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்பதற்குந் தூரான்வயமும், "சண்பையிலே" என்பதற்கும், "திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்பதற்கும் ஸமீபான்வயமுமாதலு மழிந்தடங்குக. சண்பையிலே, பகவதியாரதுமணிவயிற்றிலே திருவவதாரஞ்செய்தார் என்றமைத்துக்கூறுவாமெனின், அது முதலிலேதானே (கரு) வது பாடலில் "அப்பதியில்" என்னும் பிரயோகத்தால் அமைந்துவிட்டது. (உ0) வது பாடலில் "மணிவயிற்றி-லுளதாக" என்னும் பிரயோகம் வந்திருக்கின்றது. (உகூ) வது பாடலில் "சண்பையிலே-திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்னு முண்மைநிலை வெளிவந்தது. (கரு)

வது பாட்லில் சிகாழியும், (உ0) வது பாடலில், அச்சிகாழியில் விளங்கிய பகவதியார்கருப்பமெய்துதலுங் கூறிய பின்னர், பிள்ளையார் அவதரித்தார் என்று இரண்டேவார்த்தையின் முடிக்கக்கூடுமானதை "சண்பையிலே-தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ் - சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்று அதிகமாகச் சொல்விரயஞ்செய்து சேக்கிழார் முடித்தது மிகையாகும். அன்றியும், முதலிலே யொருசண்பை சொல்லியதுபோதாமல் மீண்டுமொருசண்பையை யோர்பொருத்தமுமின்றியவலப்பட்டழியவவர்கூறினு ரென்னுங்குற்றமு மவர்தலைமேல்வந்தேறும். கூறியதுகூறன்முதலிய குற்றங்களாகியபேய்கள் தலைவிரித்தாடுங்கால் நமது யாழ்ப்பாணத்துப்பூசாரி யாதுமந்திரங்கூறித் தணிவிப்பாரோ வறிகிலேம். இவ்வித அபாராதார்ஜிதத்துக்காளாகாமல் நமது போலிநாவலர் தப்பிப்பிழைப்பாராக.

நமது குட்டிநாவலர் ஞானஸம்பந்தருக்கு மாத்ருகர்ப்பஸம்பந்தத்தைநாட்ட அதிககஷ்டமெடுத்துக்கொள்ளுகிறுர். அதனாலவரைப் பசுவென்று ஸ்தாபிக்கவும் ஆசைப்படுகிறுர். அங்ஙனமாயின், அவருக்குத் "தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ் - சிவம்பெருக்கும்" தன்மை எங்ஙனமுண்டாகும்? சராசரங்களெனவே மூவகையுயிர்வர்க்கங்களும்ஆம். எல்லாமெனவே யவ்வுயிர்வர்க்கங்களிலுள்ள பேதங்களும் ஆம். இது பதியினது உண்மையிலக்கணம். இதற்குத்தப்பர்த்தஞ்செய்யவும் நமதுபண்டிதர் தவமுயன்றிருப்பர்போலும். சராசரங்களையியக்கிச் சிவத்வாபிவியக்தியையுண்டுபண்ணும் அருண்ஞானக்கொண்டலாகிய வெமதுஅப்பனை நாக்கூசாமல் பசுவென்றெள்ளத்தலைப்பட்டவ ரிதுகாறும் பட்டதன்றி இன்னும்பட்டுவொழ்வாராக. அன்றியும், ஆண்டுச் "சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார்" என்றது ஆளுடையபிள்ளையாராகிய ஞானஸம்பந்தரையன்று, அவருக்கு மூலமாகிய இளையபிள்ளையாரையேயாம். சராசரங்களாகிய வெல்லாவுயிர்களுக்கும் பக்குவத்தை வருவித்துச் சிவாநுபவத்தையுயிர்க்குயிராயிருந்து விளைவித்தின்பம்பயக்கும் இளைய

பிள்ளையார் அவதாரஞ்செய்தருளினர் என்று சீகாழிமாங்மியத்துக்கு விரோதமின்றிச் சேக்கிழார்பெருமான் கூறினமையால், அவர் பரமபதியென்னுந்துணிபு பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. சராசரங்களாகிய வெல்லாவுயிர்களுக்குஞ் சிவம்பெருக்குந்தன்மை யவ்வுயிர்வர்க்கத்து ளொருவர்க்கத்திற்சேர்ந்து வினைப்போகத்திற்பட்டுழலு மேகதேசவுயிருக்கமையுமெனல் சிரிப்பை விளைத்து, அங்ஙனங்கூறுவாரை முட்டாள்களுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளையென்றழைப்பதொழிய வேறுஒன்றுஞ்சொல்லக்கூடாமையால், நமது போலிநாவலர் அதற்கஞ்சியொதுங்கிப்போவாராக. இவ்வளவுபிரபலமாகநியாயங்களும்,பிரமாணங்களு நிலைபெற்றிருப்பனவற்றை மறைக்கமுயலுதல்யாங்ஙனம்? கந்தரந்தாதி,திருப்புகழ்,திருச்செந்தூரகவல், சங்கிதிமுறைமுதலிய வுண்மைநூல்களிலெல்லாம் இவ்விஷயம் பரக்கப்பிரகாசம்பண்ணப்பட்டிருத்தலையுங்கவனியாது ஞானஸம்பந்தரைப் பிறந்தார் எனவும், பசுவெனவும் வாய்கூசாதுபேசியேசியும், கைகூசாது எழுதியழுதுங் காலம்போக்கும் நமது ஏழைநாவலருக்கு வைவஸ்வதன்முன் கூலிகொடுக்கவேண்டியது. இனியாவது அடங்கியொடுங்குவாராக. இவ்வளவிலமையாது சிவஞானபோதச்சிற்றுரையில், சிவஞானமுனிவர் "ஆளுடையபிள்ளையார் முதலாயினோர்க்குத் தவமின்றியு ஞானம் நிகழ்ந்தவாறென்னையென்னுங்கடாவைவிடுத்தற்கு, மேற்செய்துழியென வீண்டும் வலியுறுத்தார்" எனக் கூறியிருப்பதை நமது குஞ்சுநாவலர் எடுத்து ஆண்டுகொண்டனர். இது இத்தகையினதென்னு முண்மையை ஞானபேதத்தெளிவில் பிரகாசப்படுத்தினேமாகையால், நமது போலிநாவலர் கான்றசோற்றை மீண்டுங்கௌவி நுகர்ந்தவராயினர். இங்கேயின்னுமதனைவிரிக்கமனமில்லை. இருளாலே கதிரோனைமறைக்க வேணிபோடுவதுபோல், தமது பொய்யாலே யெமது ஞானஸம்பந்தனதுமெய்யைத் தாழ்த்தப்பார்த்தால் அது எங்ஙனங்கூடும்? ஞானஸம்பந்தர் பிறந்தாரொன்றுன்மாத்திரங் குமாரக்கடவுளுக்குப் பாரம்யம் நசிக்கும். அங்ஙனம்பிறந்துழன்றதுபொய்யெனத் திர்

மானிக்கப்பட்டபின்னரு மேன் விணவதிக்குள்ளாகவேண் டும்? அவர் பிறந்ததில்லையெனப்போந்த நியாயத்தையும் ஏனழிக்க முத்தலைபோட்டுவருந்தவேண்டும்? ஆன்றோர் வழக்கத்தையாசரித்து வாழாமலும் ஏனழியவேண்டும்? இவ்வளவு நியாயங்களையுந்தள்ளி ஞானசம்பந்தரை இளை யபிள்ளையாரென்பது உபசாரமென்று அவர்கூறுகின்றரா ம். இவ்வாறு அவர் தமது நூலிற்கூறவில்லை. அவராபாஸத் தைச் சோணைமாரியாகக்கொட்டும் அவரது பிரஸங்கத்தில் பிரஸ்தாபித்தாராம். இந்தப்பிழைநாவலர் சொற்றதுகொ ண்டே யஃதுபசாரமாய்விடமாட்டாது. அருணகிரிநாதர் முதலிய வருளாளர்களாணையிட்டுக்கூறியவுண்மையை அற் பர்களுபசாரமென்று லஃதங்ஙனமாய்விடுமோ? அற்பரது போத மெம்பெரியாரதுகாலளவினின்று மங்கியதென்க. அறுபத்துமூன்றுபேரடியார்களு ளிவரைமாத்திரம் சிவ ஸூநுவென்றுபசரித்தற்கேதுவென்னை? இனிச் சுப்பிரம ணியரைக் கடவுளென்று வேதங்கூறுவதும் ஏனுபசார மாகாது? சிவனைக்கடவுளென்பது உபசாரம் எனப் பாஞ் சராத்திரிகள்சொல்வதும் ஏன் மெய்யாகாது? சம்பந்த ரைக் கடவுளல்லவென்று சாதிக்கத்தொடங்கிச் சிவபெரு மானிருக யாவருக்குந் தாம்பூலம்பிடிக்க நமது நவீனநா வலர் இடஞ்செய்தது அவரது பூர்வபுண்ணியவிசேடந் தான்போலும். இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

ஆயின், பெரியபுராணத்தில் "மணிவயிற்றி-லுருத்தெரி வரும்பெரும்பேறலகுய்யவுளதாக" என முடிவுகாணுதுகின் ற பகவதியாரதுகருப்பம் எவ்வாறுயிற்றெனின், அதனை விடுக்குதும். சிவனுமையைநீங்கி யோகிருந்தகாலையி லுயிர் களுக்குப் போகம்புலர்ந்தவாறென்னை? சிவன் பாண்டியன் கைப்பிரம்பாலடியுண்டபோது எல்லாவுயிர்களும்அடியுண் டவாறென்னை? சிவனுமையைவிட்டு நீங்கினுரோயன்றி யுயிர் கள் தங்களுடைய மனைவிமாரைவிட்டு நீங்கினதில்லை. சிவ னைப்பாண்டியனடித்தானேயன்றி யுலகிலுள்ளவுயிர்களையெ ல்லா மவனடிக்கவில்லை. இங்ஙனமாக, உயிர்களுக்குப்போ

கம்புலர்ந்தும், உயிர்கள் பிரம்படியுண்டும் வருந்தியதெற்
றுக்கு? இவற்றினுண்மையை யோசிக்கின், பகவதியாரது
கருப்பத்தினின்று மெமதுகாழிப்பெருமான் பிறவாதஸம்ப
ந்தம் வியக்தமாகும். எங்ஙனமெனின், சிவன் றனதுசத்தி
யைவிட்டுநீங்கியதற்கு உயிர்கள்யாவுந் தத்தம்பேடுகளைநீங்
கியும், சிவன் றம்முடையதிருமேனியிற் பிரம்படிதாங்கிய
தற்கு உலகிலுள்ள சராசரங்களெல்லா மடிபட்டு மயங்
கியவாறு நமது பேரருளாளர் திருவவதாரஞ்செய்தற்கு
நிமித்தமாகப் பகவதியார் கருப்பமெய்தினரென்க. ஆயின்,
அவரது அவதாரநிமித்தமாக வுலகில் யாவருமன்றோ கருப்
பமெய்தவேண்டுமெனின், அவரது அவதாரத்தை யுத்தே
சித்துத் தவங்கிடந்தவர் பகவதியாரேயாகலா னேனையோ
ருக் கதுசிறவாமை யுசிதமாயிற்றென்க. ஆயினந்தக்கருப்ப
மெப்படியாயிற்று எனின், "மாதவம்புரிவோன்முன்னிளங்கதி
ர்போன் மதலையாய்வந்தனன்கந்தன்" என ஸ்வாமிஅயோநிஜ
ராக வவதரித்தபோது நிவிர்த்தியடைந்ததென்பதேயாம்.
நிவிர்த்தியடைந்ததென்பது அந்தக்கருப்பம் மறைந்துபோ
யிற்றென்பதேயாம்.பகவதியாரதுகருப்பம் மறைந்தவிடத்து
த் தாம்முன்னர்த்தாங்கியிருந்த கருப்பத்தின்பிரயோஜனம்
"நீங்கருந்தவத்தோன்மகவுகண்டுவந்து-பகவதியெனும்பேர்மனைவி
பாலெடுத்தினிதளிப்ப-புதல்வனைக்கொடுமனைபுகுந்தாள்" எனவெ
ளிப்பட்டவாறறிக. இப்படிக்கன்றி வேறுவிதத்தாற் சாதித்
து ஞானசம்பந்தருக்குக் கர்ப்பதோஷந்தேடுவார்க்கு எம்
மாற்கூலிகொடுக்கமுடியாது. "இந்திரசாலவிச்சைகாட்டுவானெ
ன்னத்தன்பாற், செந்தழனுட்டமீன்றசெல்வனைக்கருப்பமெய்தா, தீந்
தமிழுயிருஞாலமனைத்தையுமீன்றதாயாஞ், சுந்தரவல்லிதன்பாற்
றோன்றுமாறுள்ளஞ்செய்தான்" என்ற திருவிளையாடற்புராண
ஸந்தர்ப்பத்தையு மிதற்குவமித்தறிக. இதனை ஆசாரியபிர
பாவத்தி லினிதுவிளங்குமாறு உபமானத்தாலறிவித்திருக்
கின்றமையா லாண்டுக்கண்டுகொள்க.

இனி, ஞானஸம்பந்தர் கடவுளவதாரமாயின், சந்தான
குரவராகியஉமாபதிசிவம் "தில்லைவாழந்தணரேமுதலாகச்சீர்
படைத்த - தொல்லையதாந்திருத்தொண்டத்தொகையடியார்பதம்

போற்றி" எனஅவரையும் அடியவர்வர்க்கத்துட்சேர்த்துப் படித்தவாறென்னையெனின், நன்றுவினுவினுய். "பூழியர் கோன்வெப்பொழித்த புகலியர்கோன்கழல்போற்றி" என்னும் பாடலான் ஞானஸம்பந்தரைத் தனிமுதலாகப் பிரித்து ஏனையாசாரியர்களுடன் றுதித்தாராகலின் அவரும், அவ் வேனையாசாரியர்களும் (தொகையடியார்) என்னும் பிரயோ கத்திற் பொருளாகநின்றிலரென்க. அதவா வவர்பொரு ளாகநிற்பினுங் குறைகூறப்படாரென்க. வேதம் சிவனைக் கடவுளென்று கூறுகின்றது. அச்சிவன் ஓர் பெண்ணுக்கு மருத்துவம்பார்க்க வப்பெண்ணினது தாயைப்போலத் தி ருவுருக்கொண்டு தாயுமானவர்என்னுந் திருப்பேரையுந் தாங்கிப் பிரஸித்தியடைந்தனர். பன்றிக்குட்டிகளுக்கு மு லைகொடுத்துபகரிக்கப் பெண்பன்றியாகத்திருவுருக்கொண் டுவெளிவந்தனர். இவைகளா லவரதுகடவுட்டன்மைகுன் றிலது. ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாகத் திருவுருக்கொண்டு திரு க்கையில் ஜபமாலிகைதாங்கித் தவவேடத்தாற்சிறந்து சிவ னடியார்வேடமே பொலிவெய்த விளங்கினர். அன்றி யும் அவர் இயற்பகையாரிடத்தும், அமர்நீதியாரிடத்தும், கௌரித்தாயினிடத்தும் இன்னுமநேகரிடத்தும் அடியார் வேடந்தாங்கிச்சென்று அருள்புரிந்தனர். கடவுளடியவ ராகலாமா என்று கடாவும்பூர்வபட்சிக ளிவைகளைநன்கு யோசிக்கவேண்டியது. இந்தப்பரியாலோசனையால், முரு கக்கடவுள் எப்படி ஞானஸம்பந்தராகலாம்? அவரடிய வராகையாலென்று கடாவுவார்கோள் நிஷ்பலமாயிற்று. வீம்பெருமான் அடியவர்வேடந் தாங்கியிருந்தகாலத் து மவரதுதெய்வத்தன்மை மறைந்ததில்லை. இதனைக் கூர்ந்து யோசிப்பாராக. இங்ஙனநிற்க, அரசன்புகழை யெடுத்துவிரித்து அதனை மந்திரிக்குரியதாக வுபசரித்து அம்மந்திரியைத் துதிக்கலாம். மந்திரியினது புகழையெ டுத்துவிரித்து அதனை அரசனுக்குரியதாக வுபசரித்து அவ்வரசனைத் துதிக்கலாமா? தாழ்ந்தவனையுயர்ந்தவனாக வுபசரித்துத்துதிக்கலாம். உயர்ந்தவனைத் தாழ்ந்தவனாகவு பசரித்துத் துதிக்கலாமா? சுப்பிரமணியருயர்ந்தவரும்,

ஞானஸம்பந்தர் தாழ்ந்தவருமாகும்பட்சத்தில், உயர்ந்தவராகிய சுப்பிரமணியரதுபுகழையெடுத்துவிரித்து, அதனைத் தாழ்ந்தவராகிய சம்பந்தருக்கு உபசாரமாகவேற்றித்துதிக்கலாம். அப்படிக்கின்றித் தாழ்ந்தவராகிய ஞானஸம்பந்தர்புகழையெடுத்து விரித்து, உயர்ந்தவராகிய சுப்பிரமணியருக்கு அதனை யுபசாரமாகவேற்றித்துதித்தல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனஞ்செய்தல் சுப்பிரமணியரைத் தூஷிப்பதாகவன்றோ முடியும்? அங்ஙனஞ்செய்தவர்கள் அருணகிரிநாதர்முதலிய சிவாநுபூதிமான்களாகையால், அவர்களையே யினிப்பூர்வபட்சிகள் தூஷிக்கவேண்டியது. ஞானஸம்பந்தரை முருகக்கடவுளென்றுகூறினல், அது ஞானஸம்பந்தருக்கு உபசாரமாகலாம். முருகக்கடவுளை ஞானஸம்பந்தரென்றுகூறினல், அது முருகக்கடவுளுக்கு உபசாரமாதல் யாங்ஙனம்? ஞானஸம்பந்தரை முருகக்கடவுளென்று பிரதிபாதிக்குநூல்கள் முருகக்கடவுள்பரமாகவெழுந்த நூல்களேயாகையால், ஞானஸம்பந்தர் வைபவமத்தனையும் அம்முருகக்கடவுளது அவதாரவிசேடத்தானியைந்த வருள்விலாஸமென்றே நிச்சயமாயிற்று. இதனல், முருகக்கடவுளை ஞானஸம்பந்தரென்பதும், ஞானஸம்பந்தரை முருகக்கடவுளென்பதும் உபசாரமுமன்று, பாவனையுமன்று, இருமுதல்களு மொன்றேயென்னுந் துணிபு கண்டறிக. எலும்பைப்பெண்ணுக்குதல், சமணரைக்கழுவேற்றுதல், காழியிலேவந்துகணக்கிலாச்சிவரை நீடூழியின் பத்துய்த்தல் முதலிய அரியகாரியங்கள் பதிலக்கணமாமேயன்றிப் பசுவிலக்கணமாகாது. ஞானஸம்பந்தர் பசுத்வமெய்திய வோரடியவராயின், அவர் சமணரைக்கழுவேற்றியதுகுற்றமாகி அருளில்லாதவர் என நிந்தையேற்றிழிந்திடுவர். அவர் பதியாயினமையால், அவரதுபஞ்சகிருத்தியங்களி லதுஸஹ்மாரமாகி அவரது ஸ்வதந்திரத்தை நிலைப்படுத்திவிட்டது. அவர் பரமபதியும், அவரில்வேருகாதிருக்குமாருமென்பது பலபடியால் யாம்நிரூபித்துக்காட்டினேமாயினும், வேறுகியாயத்தாலும் அவரதுண்மையை ப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

அவருடைய திருப்பதிகமொன்றில், "பாலனுயதொண்டுசெய்து பண்டுபின்றுமுன்னையே" எனக்கூறியருளினர். இதில், பூர்வமும்இப்போதுந் தேவரீருக்குப் பாலனுயிருந்தே தொண்டுபுரிகின்றேன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டவஸரங்களிலுங் குமாரத்தன்மைகுன்றுது நிலைபேருயிற்று. மூலமூர்த்தியாகிய சுப்பிரமணியர் சிவகுமாரரேயாயினும்,அவருஞ் சிவனை வழிபடுகின்றவரேயாவர். அங்ஙனம் வழிபடுந்தன்மையால், சிவனடியாராகவு மவர் சிறந்திருக்கின்றனர். திருச்சேய்ஞலூர்முதலிய க்ஷேத்திரங்களில் அவர் சிவாராதனம்புரிந்ததுஞ் சான்றும். அன்றியும்,"திருமாலிந்திரன்பிரம னுபமனியன்றபனனந்திசெவ்வேளாதி, தருமமுதற்குரவருக்குந் தனதருளாலாசிரியத்தன்மைநல்கி, வருமெவர்க்குமுதற்குருவாய்" எனச் சிவஞானமுனிவர் சிவதத்வவிவேகமொழிபெயர்ப்பிற் கூறினராகையால், இதிற்போந்த குமாரக்கடவுள் ஆசிரியக்கோலங்கொண்ட வோர் சிவனடியாராதலிழுக்காது. அவரடியவராதல்கொண்டு சிவகுமாரராகிய பதிப்பொருளாதலு மிழுக்காது. இன்னுமவர்சிவகுமாரரொன்பது "தொன்ஞானஸம்பந்தர்க் - கந்தம்பதினறுறி" என்னுமவரது ஆயுள்வரையறையானு மினிதுவிளங்கும். பால்ய-கௌமார-யௌவன-வயோதிகங்களாகிய பருவங்களில் பாலப்பருவத்துக்கு வயசுபதினறு எனமுடிவாகின்றமையால். அந்தப்பாலப்பருவத்தை யதிக்கிரமியாமல் தாம் சிவனரது பாலரென்பதை நிலைபெறச்செய்தனர்.பதினறுக்குமேலிட்டால் அவருக்குப்பாலரென்னும் பேர்நழுவும். அவர் சிவனரதுபாலராயிருப்பது யாண்டும் நழுவவேலாதாகையால், அதனைநிலைப்பிக்கும் பதினறுவயசேதாங்கித் திருமேனியைத் தமததிஷ்டானத்தி லொன்றுபடுத்திச் சிவமேயாயொளிவிட்டுப் பிறங்கினர். இவ்வுண்மையுணர்ந்தபின்னரு மெம்பெருந்தகைமாட்டுத் தூஷணங்கூறுதல் பாவிகளுக்கேசிறக்கும்.

இங்ஙனநிற்க, திருவிளையாடற்புராணத்தில், ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானது திருவிளையாடல்களறுபத்துநான்

கனுட் சமணரைக்கழுவேற்றியது ஓர் திருவிளையாடல். இத்திருவிளையாடல்புரிந்தவர் ஞானஸம்பந்தரேயன்றிச் சொக்கலிங்கப்பெருமானன்று. சொக்கலிங்கப்பெருமான் புரியாததும், ஞானஸம்பந்தர் புரிந்ததுமாகிய திருவிளையாடலைச் சொக்கலிங்கத்தினது திருவிளையாடல் என்று உண்மைநூல்கள் கூறுவது என்னை? ஞானஸம்பந்தர் சொக்கலிங்கத்தில் வேறுபொருளல்லாததுகொண்டேயன்றோ ஞானஸம்பந்தர்செய்ததைச் சொக்கலிங்கம்செய்ததாக உலகம்ஒப்பியிருக்கின்றது? இந்தரஹஸ்யமுணர்ந்தவர்கள் சொக்கலிங்கம்வேறு,ஞானசம்பந்தர்வேறு என்று எங்ஙனஞ்சொல்லத்துணிவார்கள்? அப்படிச்சொல்லத்துணிவாராயின், ஞானஸம்பந்தர்செய்த திருவிளையாடலைச் சிவன்செய்ததிருவிளையாடல் என்று உண்மைநூல்கள் கூறுவதற்கு என்னகதிதேடுவார்கள்? சிவபெருமான்செய்த திருவிளையாடலை ஞானஸம்பந்தர்மேலேற்றிக்கூறின், அதுஞானஸம்பந்தரைக் கௌரவித்தற் குபசாரமாகக்கூறியதென்னலாம். அங்ஙனமின்றி,ஞானஸம்பந்தர்செய்த திருவிளையாடலைச் சிவபெருமான்மேலேற்றிக்கூறினமையால், அது சிவபெருமானைக் கௌரவித்தற்குபசாரமாகக்கூறியதெனல் கூடாது. இதனால், சிவபெருமானும், அவரில்வேறாகாத ஞானஸம்பந்தப்பெருமானும் பிரித்தறியக்கூடாத வொருமுதலென்பதே ஸித்தம். இப்படியே பாண்டியன்சுரந்தீர்த்த திருவிளையாடலினுங்கண்டுகொள்க. இன்னு மெம்பெருந்தகையினதுபெருமையைப்பேச வெமக்காசையதிகரித்தலால், எமதுகையிலேந்திய இறகு சலியாமலோடுகின்றது. அதனையினிதுகவனித்து நமது குட்டிநாவலர் தமதுசெருக்கடங்கிவாழ்வாராக,

எங்கள்காழிநாதன்பெருமை யாம்விரித்துரைக்குமளவிலடங்குமதோ? "சகலமதங்களையெல்லாமுணர்ந்ததவமுனிவோர், புகலுமிலக்கமெண்ணுயிரம்பேரைப்பொருசமுவி, லிகலறவைத்தும்வருமேதமொன்றின்றியேயிருந்தான், நிகழுறம்பேரியன்சம்பந்தநாமஞ் சிறந்தகொண்டே" என்னும்பாடலின்கருத்தை ஸாதுக்கள் விசாரித்தறிவாராக. தாயைக்கொன்றபாவ

ம் பரசுராமனுக்கும், இராவணனைக்கொன்றபாவம் ரகுவீரனுக்கும்நேர்ந்தபடி எண்ணாயிரமுனிவரைக்கொன்றபாவம் எங்கள்கவுணியர்தீபத்துக்கு நேரிடாததுஎன்னை? அவ்வெம்பெருந்தகை மெய்யானதெய்வமாதல்பற்றியன்றே வவரை யோர்தோஷமுமணுகிற்றிலது? இவ்வருமையை நோக்கியபின்னரு மவ்வமலப்பிரான்மீது ஓர்தூஷணங்கூற வுண்மையானசிவனடியார்களுக்கு எண்ணமுண்டாகுமா? இதனை நம்மவர்கூர்ந்துயோசித்து அவர்பதியென்றுதெளிந்து சுகிப்பாராக.

இம்மட்டோ, சிவபெருமானை முத்திநாதன் என்று வேதங்கள்கூறியது அவரைக்காட்டிலு மதனையுயிர்களுக்குத்தரவல்லவர் வேறுயாருமில்லாமையால். அச்சிவபெருமான் எண்ணிறந்தகற்பங்களைக் கடந்துவிளங்கு மிதுகாறு மெத்தனைபேர்க்கு முத்திகொடுத்தருளினர்? நூல்களின்வழிவிசாரிக்கின், இத்தனைபேர் என்று கணக்கிலகப்படத்தடையில்லை. அற்பத்தொகையிலளவிடத்தக்க சிலரைமுத்தியில் விட்டுகொண்டே அவருக்கு முத்திநாதன்என்னும்பேர் சிறவாது. ஆகலின், வேதமவ்வாறுகூறியதுபசாரமோவெனின், அற்றன்று; அவர் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தராகத்திருவவதாரஞ்செய்து "காழியிலேவந்துகணக்கிலாச்சீவரை, நீழேியின்பத்துய்த்தவொருவனே" என்று மேலோர்கூறியபடியெண்ணிறந்தவுயிர்களுக்கு முத்தியைக்கொடுத்தருளினராகலின், அவர்முத்திநாதரென்பது சத்தியமே. மோக்ஷகர்த்ருத்வமாகிய வத்தலைமைத்தன்மை ஸ்ரீஞானஸம்பந்தரிடத்திற் பரிவஸாநமுறலால், பரசிவப்பொருளும், ஞானஸம்பந்தருமொரேபொருளென்றறிந்து அவிரோதத்தைத்தெளிந்தின்புறுவாராக. "கட்டைமுட்டமூவுதா ணெட்டிதழுடுத்தசெங்கமலநான்முகவெகினமுங், கவுத்துவமணிப்பணியொ டம்போருகாடவி கலித்தபச்சைப்பன்றியு, மட்டிலவுசீர்பாத மின்றளவுகண்டிலா வானவனுமோரொருவரை, வழிவருஞ்சரிதாதி வருவித்து வீடுதரும் வனைதமிழ்க்காழிமேவி, யெட்டிணையுமறிவரு மணந்தவேளைவதனை யென்றுபெயரிட்டழைத்தங், கிரும்புண்டநீரிற் திரும்பாதவீடுதரு மினியகவுணியர்விளக்கே" என்னுமான்றோர்கரு

த்து மெமதுகருத்திலிசைந்து காழிப்பெருந்தகையினது கட்வுட்டன்மையை நிலைபெறச்செய்தமையால், நமதுநண்பர் சித்தஸமாதானத்துடன் ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்து இவ்வுண்மையைத்தெளிந்து குணப்படுவாராக. இந்தப் பாட்டில் குணமூர்த்திகண்மூவரையும், துரியமூர்த்தியையுஞ்சொல்லி, நாலாவதாகிய வத்துரியப்பொருள் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப்பெருமானேயென்று சாதித்தருளினர். அவர் துரியப்பொருளாகாதபோது விஷ்ணுவுக்கு ஸாரூப்பியங்கொடுத்தன்முதலியமஹிமை யவர்பாற்சிறவாது. இத்தகைய பலவேதுக்களால், ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப்பெருமான் பரமபதியாதல் இனிது சாதிக்கப்பட்டது. இம்மட்டோ, Oriental historical manuscripts in the tamil language translated with annotations by William Taylor, Missionary. என்றுபதித்துள்ள வோர்நூலினிரண்டாவது வால்யத்தில் (When the king was suffering greatly from the disorder, the God Soobramanya assumed the form of Summuntamurti, who came with a sacred cortege; and a severe discussion took place between Summantar and the Samanar &c) என்று அந்தநூலாசிரியராகிய பாதிரியார் எங்கள் ஞானஸம்பந்தன்புகழை விளக்கியிருக்கிறார். அவருக்குள்ளவிசாரணையும், புண்ணியமுங்கூட நமது ஈழநாவலருக்கில்லாமற்போயிற்றல்லவா? நமது ஏழைநாவலருக்கு எங்களுபதேசத்தில் விசுவாசமுண்டாகாவிடினும், பாதிரியாரது உபதேசத்திலாவது விசுவாசமுண்டாகுமென்று ஈண்டிதனை யெடுத்தெழுதலாயினேம். ஏனெனின், யாழ்ப்பாணிகள் பாதிரிமாரிடத்தி லதிகமன்புபூண்டு கொத்தடிமையாய்க் கிடக்கின்றவர்களாகையால், அப்பாதிரிமார்போத மவர்களுக்குமிகப்பூஜ்யமாதலினென்க. புறச்சமயிகளாகிய பாதிரிமாரது விசாரணையிலும்வரத்தக்க பிரஸித்தியானவிஷயமாக ஞானஸம்பந்தர் வைபவஞ்சிறக்குமானல், அதனை நமதுசைவப்போலியார் விசாரியாமையாலோ, விசாரித்துந் தமது அறியாமையினுலோ, அகந்தையினுலோ தப்புந்தாறுமாகக் குளறிவழிதல் அவரது பாவமேயாம். இனியேனுந் தவஞ்செய்து புண்ணியம்வளர்ந்தோங்கப்பெறுவாராக. இதுநிற்க.

நமது பேதைநாவலர் எங்கண்ஞானஸம்பந்தரை மூ
ருகக்கடவுளல்லவென்று பரிஷ்காரமாய்ச்சொல்லித்தொ
லைக்காமல், அவரை அபரசுப்பிரமணியர் என்று கொஞ்
சங் குறவழக்குக்கூறிவருகிறார். இதனாலவ ரெமதுமதத்
தை மறுக்கவேண்டுமென் றெண்ணங்கொள்வதேயொழிய
அடியோடே மறுத்தபாடில்லை. இப்படியே ஞானம் நான்
குஎன்னு மெமதுஸித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டுமென்
றகந்தையா லெண்ணங்கொள்வதேயன்றி அதையும் அடி
யோடேமறுத்தபாடில்லை. யாம் நாலுஞானங்காட்டிய சே
க்கிழார்சுவாமிகள்பாடலிற் றாமவைகளை யுட்படுபொரு
ளாக வங்கீகரித்திருக்கிறார். இவரது நிலைமை யிப்படிமுடி
யுமானா லிவரதுஅறியாமையையும், பொறாமையையுநாடி
யாந்துக்கிப்பதன்றி வேறு என்செய்வது?பரிதாபம்!பரிதா
பம்!! அவதானி என்னும்பெயரைக் களவாடி லஜ்ஜைகெ
ட்டுத்திரியும்பாவிசர்கொண்ட (இருஞானம்=இரண்டுஞானம்)
என்பதைச் செந்திநாதையர் (இருஞானம்=பரஞானம்) என
ப்பொருள்கூறி யப்போலியவதானியைத் தெருவில்விட்
டார். இனி ஐயரவர்கள் "சிவனடியே" என்னும்பாட்டில்
நாலுஞானங்கிடையாது என்று சாதித்ததைமறுத்து; அ
வை யுட்படுபொருளாகவுண்டென்றுகூறி நமது ஈழநாவ
ல ரவரையுந் தெருவில்விடுத்தார். யாம் நடுவுநிலைமையாக
நோக்குமிடத்து நமது ஈழநாவலரைக்காட்டிலும் ஐயரவர்
களே கொஞ்சம்புத்திசாலியும், ஒருவாறுநியாயமேற்பவரு
மென்று நிச்சயிக்கின்றோம். நவீனநாவலர் வீணாடம்பரங்
காட்டி மூடர்களைமயக்கும் வஞ்சத்தின்மிஞ்சியுள்ளார். இ
வரது ஆடம்பரம் இலக்கணத்திற் றாம்பெரும்புலி என்ப
தேயாம். இவரது இலக்கணவன்மையை மேலிட்டத்திற் சிறி
துகாட்டிப் பரிகசித்திருக்கின்றோமாயினும், அதனையின்னு
ம் பஹூளமாகவிரித்து விவகரித்து அவரது யோக்யதை
யாவருக்கும்விளங்குமாறு இனிதுபிரகாசப்படுத்துவாம்.

எங்ஙனமெனின், நமது போலிநாவலர் "சிவனடியே"
என்னும்பாடல் கொண்டுகூட்டுப்பொருட்கும், நிரனிறை
ப்பொருட்கு மிடனாய்நின்றதென முன்னர்க்கூறி, அதற்குத்
தமது சிற்றறிவிற்கியைந்தபடி விபரீதவிலக்கணங் கற்பித்

துப் பின்னர், கொண்டுகூட்டாகக்கொள்வது தக்கதன்று, நிரனிறையாகக்கொள்வதே தகுதியுடைத்து என்று தம்மைத்தாமே மறுத்துக்கொண்டனர். இது என்போலுமெனின், ஒருவன் றன்னுடைய வரியமனையாட்டியை முதல் இருவருக்குரியவளாக்கிப் பின்னரொருவற்கே யுரியவளெனவுறுவழக்கிடுதல்போலும். நிரனிறையென்றொரு மஃதிப்பகுதிற்றென்று கூறுதொழிந்தார். என்செய்வார் பாவம்! இரண்டுவிதியை யொன்றற்குரித்தாகச்சொல்லிப் பின்மாறுபடுமாண்புடையா ரந்நிரனிறைப்பொருள்கோளிலக்கணத்தையு மதன்வகையையு மெங்ஙனமுய்த்துணரவல்லுநராவர்? இனி யச்செய்யுளிற்போந்தபொருள்கோள் யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோளிற் செவ்வனமைந்துகிடக்கவு மதனைக்கூர்ந்துணராது உறுநோக்குடைத்தா யாழ்ந்துபொருள்கிடக்க நிரனிறையாற்கொள்ளலே தகுதியுடைத்தாமெனத் தருக்குற்றழிந்தனர். இவர் சிறப்பாகக்கொண்ட விந்நிரனிறையைக்காட்டிலு மதிகமுய்த்துணர்ந்து சிறக்கப் பொருள்கொள்ளு மெதிர்நிரனிறைமுதலிய பொருள்கோளுளவாகலினும், அவற்றிற்கு மச்செய்யுளிடங்கொடுத்தலானும், அவ்வாறுகொண்டுகூறுதல் சிறப்பினுஞ் சிறப்பாமாகலானும் நமதுபண்டிதர் தாம்கொண்டதே சிறந்ததெனச்சாதித்துச் சிரழிதல் பெருந்துக்கமென்க. அன்றியும், இவர்கொண்ட பொருள்கோளே யேனையபொருள்கோளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம் எவ்விலக்கணநூலிலேனுங் காட்டுவாரா? அல்லது "நிரனிறையாற்கூறியருளுதலே வேண்டினாசிரியர்" எனத்தாங்கூறியதற்கேற்பச் சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்கேதேனு மொன்றையெடுத்துக்காட்டுவாரா? அங்ஙனஞ்சிறந்ததாகக்கொண்டபொருள்கோளாலமைந்தமுடிவு ஞானமாகிய-ஞானம், ஞானமாகிய-ஞானம் எனவும், அவை நிறுத்தசொல்லுங்குறித்துவருகிளவியுமாய் இன்னதிதுவென்பதுபடவருஉம் பண்புத்தொகைகள் எழுவாய்ப்பொருள்பட நிற்பனவெனவும், அவற்றிற்குப்பின்னிலைப்பெயர்கள் பயனிலையாதலொருதலையெனவுங் கூறினமையானும், "சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகுசிவஞானம் ஆகிய உவமையிலாக்கலைஞானம்" எனவும், "பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கியஞானம்

ஆகிய உணர்வரியமெய்ஞ்ஞானம்'' எனவும் விரித்துக்காட்டி
னமையானும், இவையே நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு
கிளவியுமாய் இன்னதிதுவென்பதுபடவரூஉம் பண்புத்
தொகைகள் எழுவாய்ப்பொருள்படநிற்பனவாகிப் பின்
னிலைப்பெயர்களில், நிலையென்பது ஏழாம்வேற்றுமையா
யிருத்தலால், அஃதொழிந்த ஏனைத் தவமுதல்வர் சம்பந்
தர் தாம் என்பனவற்றையாயினும், வினையாலணையும்பெய
ராகக்கொண்டுழி உணர்ந்தார் என்பதையாயினும், பயனி
லையாகக்கொண்டு முடிந்தனவாகக்கொள்ளவேண்டும். அங்
ஙனங்கொள்ளின், அது "வினையிற்றோன்றும்பாலறிகிளவியும்,
பெயரிற்றோன்றும்பாலறிகிளவியும், மயங்கல்கூடாதம்மரபினவே"
எனவாசிரியர் தொல்காப்பியனார்கூறியதற்குமாறாகத் தம
திலக்கணப்புலமையா னொருதிணைச்சொல் லேனைத்திணை
ச்சொல்லோடு முடிவதாகிய வழுவமைதியென வினியில
க்கணங் கற்பிப்பார்போலும். ஈண்டிவற்றை யெழுவாய்
வேற்றுமைப்பொருள்படக்கொண்டவர் அச்செய்யுளுக்கு
ப்பொருள்விரித்துழி யிரண்டாம்வேற்றுமைப் பொருள்ப
டக்கொண்டனராகலின், இவரவ்விரண்டனுக்குமுள்ளபே
தத்தையும், "அவற்றுள், எழுவாய்வேற்றுமை பெயர்தோன்றுநிலை
யே" எனவும், "பொருண்மைசுட்டல் வியங்கொளவருதல், வி
னைநிலையுரைத்தல் வினாவிற்கேற்றல், பண்புகொளவருதல் பெயர்
கொளவருதலென், றன்றியனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே" என
வும், "இரண்டாகுவதே, ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி,
யெவ்வழிவரினும் வினையேவினைக்குறிப், பவ்விருமுதலிற்றோன்று
மதுவே" எனவும், "காப்பினொப்பினூர்தியினிழையி, னொப்பிற்
புகழிற்பழியினென்று, பெறலினிழவிற்காதலின்வெகுளியிற், செற
லினுவத்தலிற் கற்பினென்று, வறுத்தலிற்குறைத்தலிற் றொகுத்த
லிற்பிரித்தலி, னிறுத்தலினளவினெண்ணினென்று, வாக்கலிற்சார்
தலிற்செலவிற்கன்றலி, னோக்கலினஞ்சலிற்சிதைப்பினென்று, வன்
னபிறவு மம்முதற்பொருள, வென்னகிளவியு மதன்பாலவென்ம
னார்" எனவும்வருஞ் சூத்திரங்களையு மறியார்போலும்.

அன்றியும், நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியு
மாய் இன்னதிதுவென்பதுபடவரூஉ மிருபெயரொட்டுப்
பண்புத்தொகை யிவர்முடித்துக்காட்டியவாறு அடையடு
த்துத் தூரான்வயமாக வாராதென்பதூஉம், அதவா அங்ங
னம்வரினும் (ஞானவாழி) என்பதுபோல நிறுத்தசொல்
லினீறுவிகாரப்பட்டு, சிவனடியேசிந்திக்குந் திருப்பெருகு
சிவஞான-வுவமையிலாக்கலைஞானமெனவும், பவமதனை

றமாற்றும் பாங்கினிலோங்கியஞான - வுணர்வரியமெய்ஞ்ஞானமெனவும் வருமென்பதூஉம் அங்ஙனம்வரினும் ஒருதன்மையவாகியபெயர்களே அதில் நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாய் வாராவென்பதூஉம், ஆயன்சாத்தன், சாரைப்பாம்பு என்பனபோலப் பொதுவுஞ்சிறப்புமாகிய பெயர்களேமாறிமாறி யங்ஙனம்வருமென்பதூஉம், ஞானமாகிய ஞானமெனவிசைத்தல் கழுதையாகியகழுதை, குதிரையாகியகுதிரையெனவிசைத்தல்போல நகைப்புக்கிடமாமென்பதூஉம், பிறவும், "வண்ணத்தின்வடிவினளவிற்சுவையினென், றன்னபிறவுமதன்குணநுதலி, யின்னதிதுவெனவருஉமியற்கை, யென்னகிளவியும்பண்பின்றொகையே" என்னும் ஸூத்திரத்தானுமதனுரையானு முதாரணத்தானு மாய்ந்துணர்தலோடு ஒட்டுதலென்னுஞ் சொற்குரியபொருளையும் யோசித்தறிவாராக.

அன்றியும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "அவற்றுணிரனிறைதானே, பெயரினும்வினையினுநினையத்தோன்றிச், சொல்வேறுநிலைஇப்பொருள்வேறுநிலையல்" என்னும் ஸூத்திரத்திற் சிறப்புவகையால் நிரனிறைப்பொருள்கோளிலக்கணங் கூறியிருக்கவும், தாஞ்சிறந்ததாகக்கொண்ட வப்பொருள்கோளிலக்கணத்தைப் பிரமாணமுகத்தாற் சாதிக்கவந்தவர் "கொண்டானைவிட்டுருவங்கூர்ந்தானைக்கூடியிடு, மொண்டொடிக்குண்டோமேலுலகு" என்பதற்கிலக்கா யசூத்திரத்தையொழித்து அப்பொருள்கோளிலக்கணத்தைத் தெள்ளிதினுணர்த்தாததும், தங்கொள்கைக்கு முற்றுமாறாகவேயுள்ளதுமான வேறுஸூத்திரத்தைக் குயுத்தியானுதாரவாகக்கொண்டது அச்சூத்திரம் பிழைபட்டதெனக் கருதினமையாலோ? அதற்குப் பொருடெரியாமையாலோ? தமதுகருத்துக்கு மாறுபடுதலினாலோ? வேறுயாதுகாரணத்தினாலோ? தெரிந்திலது. வேறுதாரணத்தானு மதனைத்தெளிவுபடப் புலப்படுத்தினாரில்லை. முன்னொடுபின் முரணக்கூறுதலே யவரதியற்கையென்க. ஆகலினிவர்சிறப்பாகக்கொண்ட பொருள்கோளை யோசித்தாலிவருக்கேசிரிப்பாகும். மேற்காட்டிய சூத்திரத்தானும்,நியாயங்களானும் இனியச்செய்யுளை நிரனிறைப்பொருள்கோட்கிடமாக்கின், "சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகுசிவஞான"மும், "பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கியஞான"மும், முறையே "உவமையிலாக்கலைஞான"மும், "உணர்வரியமெய்ஞ்ஞான"மும் ஆகும் எனமுடித்துப், பின்னர் இவைகளை என்பதுபோலத் தக்கவண்ணஞ்

சிலசொற்களை யிசையெச்சமாக வருவித்துத் "தவமுதல்வர் சம்பந்தர்தாமுணர்ந்தரெங்கிலயில்" எனக்கொள்ளலே தகுதியு டைத்தாம். இவ்வுண்மையை யிவ்விதப்பொருள்கோளுள் ளசெய்யுள்கட் கான்றோருரைத்திருக்குமுரைகள் பலவற் றானுமுணர்ந்து தெளியவேண்டியது. இனியேனும் நமதி ழக்கவிராயர் யாற்றுநீர், கொண்டுகூட்டு, நிரனிறையென் னும் பொருள்கோளிலக்கணங்களை யிலக்கணமுகத்தானு ம், ஆன்றோர்முகத்தானுங் கற்றுணர்ந்து அவ்வாறிலக்கிய ங்களிற் பயின்றுதேர்ந்து, எந்தப்பொருள்கோ ளத்திருப்பா ட்டிற்குரியதோ வதனைச்சித்தஸமாதானத்தோடு முய்த்து ணர்வாராக. எளியவிஷயங்களை யுணர்தலிலேயே யிவ்வ ளவுவிபரீதமாக விடர்ப்பட்டுழல்வார்க்கு அரியவிஷயங் களை யறிவுறுத்தலிற் போதப்பயனின்றெனவுணர்ந்தும், விரிவஞ்சியு மிவ்வளவில்விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிற்க, கேட்டன்முதலிய ஞானம்நான்கனுள் கேட்டல் சிந்தித்தல்களை அபரஞானமெனவும், தெளிதல் நிட்டைகளைப் பரஞானமெனவும்பிரித்து ஓர்புதுஸித்தாந் தம்நாட்டினர். எமது (தெளிவில்) கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலிம்மூன்றும் அபரஞானமெனவும், நிட்டையொன் றே பரஞானமெனவும் நிரூபித்திருக்கின்றோம். நமது பூர்வ பட்சியார் சித்தாந்தப்படுத்தியதற்கு நியாயமும், பிரமாண முங்காட்டுகிலர். தெளிதற்கும் நிட்டைக்கும் நூல்வேண் டாமையும், இரண்டிற்கும் அருளேபற்றுக்கோடாகநிற்கின் றமையுங் கூறியதேபோதுமெனின், நூலையபேட்சிக்குங் கேட்டல் சிந்தித்தல்களும் அருணிகழ்ச்சியில்லாதபோது பயன்செய்யா. அருளானதுபெத்தமுத்தி யிரண்டிடங்களி லுமிருப்பதாகலின், அது கேட்டலென்னுநிலையினுஞ் சிந் திந்தலிற்சிறிதுவியாபகமும், சிந்தித்தலென்னு நிலையினுந் தெளிதலிற்பெரிதுவியாபகமுங்கொண்டு நிட்டையொன்றி ன்மாத்திரமே முழுவியாபகங்கொண்டு வர்த்திக்கும். நிட் டையொன்றின்மாத்திரமே மருள்வியாபகமற்பமுஞ்சிவிக் கவிடமில்லை. தெளிதலில் அருளதிகமும், மருளற்பமுமா கச்சீவித்தலா லத்தெளிதலை நிட்டையோடுபுணர்த்தி யிர ண்டையு மோரினமாக்கியது தெளிவின்மையேயாயிற்று. முதன்மூன்றையோரினமாகவும், முடிந்தவொன்றையோர் முதலாகவுங்கண்டறிந்தபேர்க்குப் பரஞானமிரண்டு, அப ரஞானமிரண்டு என்னுமபஸித்தாந்தம் ஸம்மதப்படாது.

"கேட்டலுடன்சிந்தித்தல் கேடிலாமெய்த்தெளிவால், வாட்டமருவுற்பவநோய்மாறுமோ-நாட்டமுற்று - மெய்யானநிட்டையிலேமேவினர்கட்கன்றோதான் - பொய்யாம்பிறப்பிறப்புப்போம்." என்று தாயுமானசுவாமிக ளருளிச்செய்த வுண்மையையுங்கண்டறிந்து சுகிப்பாராக. பொருமையின்றிப்பார்த்தா லுண்மை விளங்கும்.

இனி "என்னையுமுன்னையும்" என்னுமுதலையுடைய வேர்பாடலையுதகரித்து அதில், ஞானஸம்பந்தர் இரண்டுவித ஞானம்பெற்றாரென்று கூறப்பட்டமையால், சேக்கிழார்பாட்டிலு மிரண்டுஞானமேபெறப்பட்டு, அது நிரனிறைப்பொருள்கோளையே யபேக்ஷித்துநிலைக்குமென வோர்நியாயங்கண்டுபிடித்தார். அந்தப்பாடலில், (கன்னலக்கழனிக்காழிமாநகரிற்கவுணியனிரண்டுஞானமுமே, கற்றிடாதுணர) எனப்போந்தபகுதியே பூர்வபட்சியார்தேடிய வாதரவு. (இரண்டுஞானமுமே) என்பது (நான்குஞானமுமே) யென்றா லமையாதோ? (நான்குஞானமுமே) என்பதே முடிவென்றறிக. இந்த வுண்மையா லவர்தேடியநிரனிறைப்பொருள்கோள் சேக்கிழார்வாக்கிற்சிறவாது. யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோளே சிறந்து விளங்கும். இனி, அந்தப்பாடலும் யாமொப்பத்தக்க பிரமாணமாகாது. ஏனெனின், அது திருவாவடுதுறையாதீனத்தில்வந்த அம்பலவாணதேசிகர் என்னுமோர் சிவனடியாரைத்துதித்தபாடல். இந்தப்பாடலில் ஞானஸம்பந்தரையோர்பக்குவான்மாவாகவும், அவ்வம்பலவாணத்தம்பிரானைப் பரசிவமாகவுங்கொண்டு, அருளுகின்றவர் அம்பலவாணத்தம்பிரானும், அருள்பெறுகின்றவர் ஞானஸம்பந்தப்பெருமானுமாக நிச்சயஞ்செய்திருக்கின்றது. அவ்வம்பலவாணத்தம்பிரானுக்கும், அவரது பரம்பரையின் முதற்கட்டோன்றிய அருணமச்சிவாயதேசிகருக்கும், அவருக்கும் மூலபுருஷர்களாகிய மெய்கண்டசிவம்முதலாயினோர்க்கும் பரமாசாரியமூர்த்தியாயெழுந்தருளிச் சமயாசாரியத்தலைமையெய்திவிளங்கிய ஞானஸம்பந்தரை யவ்வருளாளர் ஸந்நிதியிலொன்றுக்கும்பற்றாத வோர்தம்பிரானுக்குத்தாழ்வாகவருவித்துக்கூறியது எவ்வளவுபேராச்சரியம்? இதனை யெந்தச்சிஷ்டர்களோ வொப்புவார்கள்? மடாதிபதிகளொப்பிவந்தார்களோவெனின், சொந்த அபிமானத்தால் பட்சம்நியாயமறியாது என்றபடியாயிற்று. மற்றையதிபதிகளன்றோ வதனையொப்பவேண்டியது? நியாயம் பொது

வாகையால், எம்மைவெறுக்காமல் நியாயத்திற்கட்டுண்டு பதில்கூறுவாராக. பண்டாரமும்மணிக்கோவையில், சிவத்தில்வேறாகாத ஞானஸம்பந்தராகப்பாவித்து ஸ்ரீமாசிலாமணித்தேசிகரை ஸ்ரீகுமரகுருபரசுவாமிகள் துதித்திருக்கின்றனர். தத்துவவிளக்கத்தில், "விருத்திகளான்மறைக்கின்றவவ்வாணவம்வெங்குருமன், கருத்தியநான்முறைதேரில்" எனக்கூறி, ஞானஸம்பந்தரேபரமபதியாதலைநிலைகாட்டியிருக்கின்றது. ஒழிவிலொடுக்கத்தில், "தன்மையுமுன்னிலையுந்தானுய்ப்படர்க்கையுமாய்" எனக்காழித்தலைவரையே பதியென்றுகூறி நிலைநாட்டியிருக்கின்றது. இவ்வுத்தமஸம்பிரதாயத்துக்கு விரோதமாகத் தலைகிழ்ப்பாடமுரைத்தபாடலை அஸம்பிரதாயமென யாமொதுக்கினம்.

இதுகிற்க, "மேவருஞானம்" என்னுங் கச்சியப்பமுனிவர்பாடலுக்கும், "நடைததலுஞானபோனகமுண்ட" என்னும் அருணாசலக்கவிராயர்பாடலுக்கும் நமது ஈழநாவலர் தனிதனியுரைகளெழுதி, அவைகளைச் "சிவனடியே" என்னும்பாடலிற் பொருத்திக்காட்டினார். அங்ஙனங்காட்டியவிடத்து "அப்பெரியபுராணத்திருப்பாட்டின்பொருளைச் சுட்டறவுணர்த்தும் உபபிருங்கணமேயாம்" எனக் கச்சியப்பமுனிவர் பாடலைப் பிரஸ்தாபித்தார். திருத்தணிகைப்புராணமும், சீகாழிப்புராணமும் பெரியபுராணத்தோடொற்றுமைபெறுமையைப் பலபடியால் எமது(தெளிவில்) செவ்வனேவிளக்கினோமாகையா, லீண்டுமீண்டும் பதிலுரைப்பது அநாவசியமாயிற்று. திருத்தணிகைப்புராணம் பெரியபுராணத்துக்குபபிரஹ்மணமெனப் பூர்வபட்சியார்கூறியதோஷத்தைமாத்திரங் களைந்தெறிவாம். திருத்தணிகைப்புராணம் கீர்வாணத்திலுள்ளது. அதனைத் தமிழின்மொழிபெயர்த்தபோது அது மூலத்தோடு ஒத்துவிளங்கவேண்டும். அதற்குமாறாகப் பெரியபுராணத்திலிருந்து ஞானவிஷயமெடுத்தெழுதப்பட்டது என்றுகூறியது அஸங்கதம். திருத்தணிகைப்புராணத்திற்கூறியது அகத்தியரடைந்தஞானம், பெரியபுராணத்திற்கூறியது ஞானஸம்பந்தரடைந்தஞானம். அகத்தியரடைந்தது முன்னும், ஞானஸம்பந்தரடைந்தது பின்னுமாகின்றமையால், பின்னர்ப்போந்த ஸம்பந்தரதுஞானத்தையெடுத்து முன்னர்ப்போந்த அகத்தியருக்கு விஷயமாக்குதல் யாங்ஙனம்? இந்தநியாயத்தால், திருத்தணிகைமூலபுராணத்தி லில்லாததைப் பெரியபுராண

த்திலிருந்தெடுத்துச்சேர்த்து அந்தமூலபுராணத்தினுண்
மையைக் கச்சியப்பமுனிவர்சிதைத்தனர் என்னுந்தோஷ
மவர்தலைமேல்வந்தேறும். இவ்வுண்மைதெளிந்தபேர் பெ
ரியபுராணத்துக்குத் திருத்தணிகைப்புராண முபபிரஹ்ம
ணமெனக்கூறத்துணியார்கள். இதனை யினியேனு நமது
பிள்ளைநாவலரறிந்து பேசாதடங்குவாராக. அருணாசலக்
கவிராயர் சீகாழிப்புராணத்தைமொழிபெயர்த்ததுமாத்திர
மெமக்கொப்பேயன்றி அம்மொழிபெயர்ப்பி லவரறியா
மையாற்கூறிய வாபாஸங்களெல்லா மெமக்கொப்பாகா. அ
வர் "இராமாயணக்கீர்த்தனை" என்னுநூலொன்று செய்திரு
க்கின்றனர். அதில், "ஈசன்வில்லைமுறித்ததறகோ" எனவும்,
"ஆனைமுகனேயரனார்திருமகனே - சேனையர்கோனுக்கவளஞ்செய்
வோனே" எனவுங்கூறினார். இங்ஙனங்கூறுந்தோஷியையு
மோர்சிவனடியாரொன்று கொள்ளலாமா? சேனையர்கோ
ன்=விஷ்ணுவினது தலைவாசலிற்சேவகஞ்செய்யுமோர்சேவ
லாளி. இவ்வாறு விநாயகமூர்த்தியைநிந்திக்கத்துணிந்தவ
ரின்னுமெதற்குத்தான் றுணியமாட்டார்? இவைகளேயன்
றி, "ஆதிசிவனுமைகாதிலேசொன்ன" ராமமந்திரம் எனவும்,
"திடமாம்பிதாவைக்கூடப் பிழைகண்டுசிவன்பண்டு-சிரங்கொய்த
வல்லோவீரம்" எனவும் அந்தக்கவிராயர் மண்மாரிபொழிந்தி
ருக்கிறார். இவரதுசைவம் இவரைமெச்சும்பிச்சர்களுக்க
ன்றி யேனையோர்க்குத் துச்சமேயாம். இதனையறியாத பா
லிசராகிய வோர்போலியவதானியார் தாம்பரிசோதித்து
வெளிப்படுத்திய சீகாழிப்புராணததில், ஷை கவிராயரது
புராணவைபவமெழுதியபகுதியில் "இராமாயணத்தை-கவிரா
யர் - சிவோத்கர்ஷம்பாடியாதுபாடி" னார் என மெச்சித்துதித்
தார். இப்படியலங்கதப்பட்டழியுங் கவிராயரது ஞானத்
தை யாம் நிஸ்புருஹமாகவொதுக்கினம்.

இங்ஙனமிற்க, நமதுவேஷநாவலர் "அவர் இரண்டுஞா
னத்தில் நான்குஞானம் அடங்காவென்றது இரண்டில் நான்கு அ
டங்காவென்னும் கணிதஞானங்கொண்டுபோலும். இக்கணிதஞா
னங்கொண்டு ஒன்றாயுள்ளமாயையில் பலவாகிய தத்துவதாத்துவி
கங்கள் அடங்காவென்றும், ஒன்றாயுள்ளபராசத்தியில் பலவாகிய
சத்திபேதங்களடங்காவென்றும், இங்ஙனங்கூறவும் முயல்வர்போ
லும்" என வெமதுநாயகரவர்களைப் பரிஹஸித்து அழகொ
ழுகிப்போயினார். நம்மவர் கணிதஞானத்தா லிரண்டில் நா
ன்கடங்காதென்று ஒப்புக்கொண்டார். யாம் இரண்டுஞான
த்தில் நாலுஞானமடங்காவென்று கூறியது கணிதஞானம்

பற்றியேயாம். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு என்பவற்றுள் நான்குஎன்பது பெரியவெண்ணும், ஏனையவை சிறியுவெண்களுமாகையால், நான்கு ஏனையவெண்களிலடங்காமையும், ஏனையவெண்கள் நான்கிலடங்குவது மெமது மதமாயிற்று. இதனுல், நான்குஞானத்தில் மூன்றுஞானம், இரண்டுஞானம், ஒருஞானமிவைகளடங்கும். அந்நான்கு ஞான மிவைகளிலடங்காது. ஒன்றுயுள்ள மாயையில் தத்வதாத்விகங்களும், ஒன்றுயுள்ள பராசத்தியில் சத்திபேதங்களு மடங்குமேயெனின், பலவாகிய தத்துவங்களும், பலவாகிய சத்திகளு மவ்விருமுதல்களின்காரியமாகையால் அதுகூடும். கேட்டலாதிஞானங்க ளோர்முதலினின்று காரியப்பாடாயினவல்ல. நாலும் நான்குமுதல்களாம். அவற்றுள், முறையே கேட்டல் செவிக்கும், சிந்தித்தல் சித்தத்திற்கும், தெளிதல் அறிவிற்கும், நிட்டை அறிந்தோமென்பதற்றவிடத்திற்கும் விஷயமாகலா னிந்தஞானங்களைத் தனிமுதல்களாகக்கொள்வதன்றி வேறென்றிலிருந்து காரியப்பட்டனவெனல் கூடாது. இந்தநான்கும் பரம் அபரமென்பவற்று ளடங்குமேயெனின், பரம்அபரம் என்னுமவை கேட்டலாதிகளுக்கு வேறுபெயர்களேயன்றிக் கேட்டலாதிகளைவிட்டு அவையோர்தனிமுதல்களாகா. பரஞானத்தின்காரியம் நிட்டையும், அபரஞானத்தின்காரியம் கேட்டலாதிகளுமாயி னதுநிலைக்கும்? பரஞானமே நிட்டையும், அபரஞானமே கேட்டலாதிகளுமாயினமையால், பூர்வபட்சியாரதுமதம் புண்ணுயழிந்தது. பரஞானமோர்முதலும், நிட்டை யதன்காரியமுமாயின், நிட்டைக்கிலக்கணங்கூறுவதுபோலப் பரஞானத்திற்கு மோரிலக்கணங் கண்டுகூறுதல்வேண்டும். புதுஇலக்கணங்கற்பித்தல் நமது புதுநாவலருக்கேயன்றி முன்னுள்ள பெருநாவலர்கட்கேலாது. பரம்அபரம் என்பவற்றிற்குக் கேட்டலாதிகள் வேறுபெயர்களானவிடத்தும் முன்னிரண்டில், பின்னான்குமடங்குமெனின், அடங்கா. எங்ஙனமெனின், அவை யொன்றினென்றடங்கும்வழி இரண்டு-நான்கு என்னும் விவிதமற்றுவிரவுதலால் இரண்டில், நான்குஅடங்குமென்னும்வாதம் நசித்தது. இரண்டொருமுதலும், நான்

கொருமுதலுமாயிருந் தொன்றினென்றடங்காம லிரண்டு நான்குங்கெட்டடங்குதலால், நாவலர்மதம் நாற்றமெடுத்துவிட்டது. யாம் நாலிரண்டடங்குமென்றது கணித ஞானநோக்கத்தாலாகையா லெம்பக்கலந்தத்தோஷம்வந்துசாராது. இதனால், நமதுபண்டிதர் தொடுத்தவிஷயமும், அதற்குக்கொடுத்த மாயை, சத்தியுபமானங்களும் அவரைக்கொல்லும் விஷமும், மயிர்ப்பாலமும், நெருப்பாறுமாகமுடிந்தன.

இதற்குமேல், "கேட்டலுடன்சிந்தித்தறெளிதனிட்டை-கிளத்தலெனவீரிரண்டாங்கிளக்கின்ஞானம" என்னும் பகுதியிற் கேட்டல்-சிந்தித்தல்களோரினமும், மற்றைதெளிதல் நிட்டைகளோரினமுமாகுமெனக்கூறிக் கேட்டல் சிந்தித்தல்களினிடையில் (உடன்) என்றுவந்தவமைதியே யவைகளைப்பிரித்திரண்டினமாக்கினவென வோர்நியாயங்கண்டுபிடித்து, இதற்கும் பெரியபுராணத்திருப்பாட்டின் முக்கியப்பொருட்கும் யாதோரியைபுமில்லையெனவும், அதனால் "கேட்டலுடன்" என்னுமந்தப்பாடல் எமக்கு இஷ்டவிகாதம்பண்ணி அந்தநாவலருக்கே பலந்தந்ததெனவும் பொங்கிவழிந்தனர். இதனைப்பார்க்குந்தோறும், நினைக்குந்தோறு மிவ்வளவு புத்திசாலியை யிதுவரையில் யாம் காணாதவாச்சரியம் எம்மைத்தன்வசப்படுத்தி அடக்கமுடியாத சிரிப்பை யுண்டுபண்ணுகின்றது. கேட்டல் - சிந்தித்தல்களோரினமாதற்கு அவற்றினிடையில் (உடன்) எனவோர் பிரயோகம்வந்ததுபோலத் தெளிதல் - நிட்டைகளோரினமாதற்கு அவற்றினிடையில் (உடன்) எனவோர்பிரயோகமேன் வரவில்லை? (கேட்டலுடன் சிந்தித்தல்) என்பதுபோலத் (தெளிதலுடன் நிட்டை) எனவரினன்றோ அமைதிபெறும்? பூர்வபட்சியா ரொன்றினிடத்திற்காட்டிய நியாயம் மற்றொன்றினிடத்தில் விபசரித்தலா லவரதுபட்சம் நிரஸ்தமாயிற்று. அவரது நியாயத்தையநுஸரித்தால் கேட்டல் சிந்தித்தல்களோரினமும், தெளிதலோர் முதலும், நிட்டையோர் முதலுமாகி மூன்றுஞானத்துக்கு முத்தலை போட்டதாகின்றது. அவர்விரும்பியபடி யிரண்டிரண்டையோரினமாக்கவேண்டின், கேட்டலுடன் சிந்தித்தல்-தெளி

தலுடன் நிட்டை எனவமைந்திருக்கவேண்டும். அல்லது கேட்டல்சிந்தித்தல் (உடன்) தெளிதல்நிட்டை எனப்பொருந்தியிருக்கவேண்டும். இவ்வளவு கூர்ந்துணரவல்லாரல்லராகிய நமது நண்பரதுமதிநுட்பம் சாலவழகுடைத்து. அன்றியும், (உடன்) என்னும் பிரயோகம்வந்ததுகொண்டே இரண்டிரண்டை யோரினமாக்கியது அறியாமையேயாம். (கழுதையுடன்குதிரைமறி பசுவென்னுமிவைநான்குங்காணின்மேலோர்) என்னும் பிரயோகத்தில் கழுதையுங்குதிரையுமோரினமும், ஆடும் பசுவுமோரினமுமென்றுகூறுதல்யாங்ஙனம்? இப்படிப்பூர்வபட்சியினதுமதம் அலக்கண்பட்டழிந்தமையால், "சிவனடியே" என்னும்பாடலில் கேட்டலாதிகள் அமுக்கியப்பொருளெனவும், தமதிருஞானமே முக்கியப்பொருளெனவுந்தாபிக்கவந்தது தடுமாறிப்போய்விட்டது. இன்னும், ஞானஸம்பந்தரை ஸாமுசித்தரென்று பூர்வபட்சியா ரோத்துக்கொண்டிருக்கின்றமையால், ஸாமுசித்தரிலக்கணத்திலொன்றாத அபரஞானம் அவரைத்தெருவில்விட்டது. அபரஞானஸம்பந்தமற்றபோது இரண்டுஞானப்பிரஸக்திற்கிடமேயில்லை. இஃதிவ்வாறொழியவே, சேக்கிழார்திருவாக்கி லிரண்டுஞானஞ்சாதித்தலும், அதனை நிரனிறைப்பொருள்கோளாற்றழுவிநிறுத்துதலு நிஷ்பலமாயிற்று. ஞானஸம்பந்தரை ஸாமுசித்தரெனக்கூறி, அவர்மாதாவுதரத்திற்றங்கிப்பிறந்தாரென்று நமது கோப்பாய் நாவலர் கூசாதுரைத்தமையால், அவரிறந்தார், அவருக்கிழவும்நடந்ததுஎன்று அஞ்சாது கொஞ்சியுரைப்பார் போலும். இவரதுபுண்ணியமே! புண்ணியம்!! இவ்வவதிநாவலர் சைவவரம்பைக்கெடுக்க வெங்கிருந்துதலைப்பட்டாரோவறியேம். ஞானஸம்பந்தரிடம் துவேஷம்விளைவது சமணர்களுக்கே முக்கியமாகச்சிறக்கும். நமதுஈழநாவலர் ஞானஸம்பந்தரிடத்தி லபராதமிழைக்குஞ் சமணரென்பதேஸித்தம். விபூதிருத்ராக்ஷமுதலிய சிவவேடம் சைவரைவஞ்சித்தற்கு மேற்கொண்டொழுகியதென்றறிக. இவ்வளவுகொடுமையை நமது யாழ்ப்பாணமஹாவித்வானன்றி வேறுயாருஞ்செய்யார்! செய்யார்!! இவர் அநியாயமாக ஞானஸம்பந்தரைத்தூஷிக்கத் துஜங்கட்டிக்கொண்டாரோ! எம்பெரியாரதனைக்கண் ணணிக்கணப்போதேனும் அதுநிலைத்

தல்கூடுமா? அவரது காற்கடைகொண்டொதுக்க வொது
ங்கிப்போமென்க. இந்தமஹாபுத்திமான் தான்றன்வழியே
போகாமல் எமதுகாலையேன்மிதிக்கவேண்டும்! அதற்குமே
லெம்மாற்கிடைக்கும்பரிசிற்கு அவரிரங்கலாமா? இவரெந்
தெந்தவிஷயத்தைத்தொட்டு விவகரிக்கின்றாரோ, அந்தந்
தவிஷயமும் அவரைத்தெரியாதவரென்னும்பட்டத்தையே
தாங்கச்செய்து நிலைபேறாகியது. இவர் தம்மையதிகமாகம
தித் திறுமாந்திருந்ததும், இவரது பேய்க்கூட்டங்க ளிவ
ரை அஸஹாயசூரரென்றுகொண்டாடித்திண்டாடியது மெ
மதுகையினின்றும்வெளிப்பட்ட வஜ்ராயுதமென்னுமிந்த
வுண்மைநூலாற்சிதைந்து மூலதோஹானிசேர்ந்தமையால்,
நமதுஈழநாவல ரினியேனுமடங்கியொடுங்கி வாழ்வாராக.

இவ்விருஞானநாவல ரிம்மட்டேயமையாமல் கேட்ட
ன்முதலிய நான்குஞானங்களையுஞ் சேக்கிழார்பாடலின்
முக்கியப்பொருளாகக் கொள்வதுதவறெனவும், அஃதாசி
ரியருக்குக்கருத்தாயின், கலைஞானம், சிவஞானம், பாங்கி
னிலோங்கியஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் என முறையேவமை
த்திருப்பரெனவும், அங்ஙனமின்றி யவைகளை முறைமாறி
வைத்திருக்கின்றனரெனவும், அதனால், பரஅபரஞானங்க
ளே சித்தாந்தப்பட்டனவெனவுந் தாமெடுத்தகட்சிக்கோ
ராதரவுதேடினார். இவ்வாறுகூறிய செந்திநாதையரவர்க
ளுக்குத்தக்கவெகுமானம் எமது (தெளிவில்) செய்திருக்கி
ன்றோமாகையால், அதுவேவெகுமான மிவருக்குஞ்செய்
தோம். அதனைத் திருப்தியாகப்பெற்று ஸுகிப்பாராக. எம்
மேற்குறைகூறவேண்டாம். யாம் அவருக்கொருமாதிரியும்,
இவருக்கொருமாதிரியுமாக வஞ்சனைசெய்யவில்லை. அவ்வ
வர் யோக்யதைக்குத்தக்கவாறு எந்தெந்தவிஷயத்தி லெந்
தெந்தப்படிச்செய்யவேண்டுமோ, அந்தந்தவிஷயத்தி லந்த
ந்தப்படிச்செய்துவருகின்றோம். சிலவமிசங்களில் ஐயரவர்
களைக்காட்டிலும் நாவலர்வைபவமதிகரித்தலா லவரதுவிப
வத்திற்கேற்பக் கொஞ்சமதிகமாகவே யவருக்குமரியாதை
நடத்திவருகின்றோம். நமது பிள்ளைநாவலரதுசூடாமணி
யித்தோடேசுருண்டுவிட்டதாகையால், யாமுமிவ்வளவில்
விப்ராந்தியடைந்தோம். எங்களுடையவிளக்கத்திலடங்கி

யவெல்லாவிஷயங்கட்கும் பதில்கூறும லோர்மூலையிலுள்ள வேகதேசவிஷயங்களையெடுத்துப் பொய்யுமெய்யுமாகக்கலந்துபெருக்கிக்காட்டித் திட்டியமறுப்பு நேத்திரபங்சத்தையடைந்தமையானும், எமது(தெளிவு, துணிவு) என்னும் பின்னூல்கள் அவரதுபிடரியையிறுகப்பிடித்துவிட்டமையானும், அவரது அஞ்ஞானசூடாமணியாகிய வாபாசத்திரட்டில் நியாயமணமோரற்பமும்வீசாமையானும் அவரதியற்கையைநாடி அவர்மாட்டிரங்கி அவருக்குக்ஷேமமுமுண்டாமாறு திருவருளைச்சிந்திக்கின்றோம்.

காழிப்பிரானார்துதி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சிவனடியேயெனும்பனுவற்பொருள்சிதையவிருஞானஞ்செப்பியெ
டவமுதல்வர்சம்பர்தர்தமைச்சாமுசித்தரொலைச்சாற்றிநீடு [ங்க
பவம்பெருக்கிஞாயமொருசிறிதுமுணரார்நிந்தைபடிப்பார்தினம
யுவந்தெரிவாய்நிரயமுமிழாதவரையெஞ்ஞான்றமுண்மைதானே. ௧

காழிநகர்வந்தருளுங்கண்மணியைப்பசுவாகக்கழறுவாரைப்
பாழியுடைச்சமண்குண்டப்பதிதரொனக்கூறுதலேபான்மையாமால்
ஆழிபுடைசூழுலகிலவர்தாங்கும்பொய்வேடமந்தோவந்தோ [டோ.
வாழிதொறுமொழியாதகொடுந்துயராய்விளையுமெனினுறுதியுண்

எம்பெருமான்சம்பந்தனிலகுசராசரப்பகுதிக்கெல்லாந்தானே
செம்பொருளாதலுமுணரார்சிவன்மகனுதலுமுணரார்சிவஞானமு
ம்பர்வழுத்தொருநான்காதலுமுணராருரைத்திடவுங்கேளார்நாளு
தம்பெருமையேபேசித்தருக்குறுவாரவர்பாவஞ்சாற்றொணதே. [ங்

அவஞானந்தெறக்காழிவருமமலவாழ்வினையெம்மரசையன்று
சிவஞானங்குழைத்தம்மைதரஞானப்பாலுண்டதெய்வவாழ்வைத்
தவஞானப்படிவத்தெந்தனிமுதலைத்துறைசைவளர்தம்பிரானுஞ்
சிவஞானமுனியோடுசேர்த்துரைப்பாரவர்பாவஞ்செப்பொணதே. ௪

பவம்பெருக்கும்படிற்றமணப் பாவிகள்போலிஞ்ஞான்றும்படிற்றுளங்கொண், டவம்பெருக்குந்தொழில்காட்டியன்புடனேபொறைகாட்டாதழுதுசில்லோர், சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையினையோனிவாய்

ப்பட்டயர்ந்துசெனித்தாரென்று, சவம்பெருக்குமுகத்தினராய்நிந்
தைபகர்ந்தழிவரவர்தன்மையென்னே. (ரு)

பாலனுந்தொண்டியற்றிப்பண்டுமின்றுமுன்னேயெனப்பணித்தவரக்
சிலமுணராதந்தோமாறுகொளக்கூறியொருசிறிதும்வாய்மை [கின்
யேலவுணராதிருமாந்திழிவேயின்பெனமாந்தியிருக்குமூடர்
பாலனுகாதிருந்திடலேபண்ணியநற்புண்ணியத்தின்பயனுமன்றே.

வடியேறுமயிற்கரத்துமாமணியைக்கவுணியர்தம்வாழ்வையெம்மு
ட், குடியேழுபெருந்தவத்தைக்கோமளத்தைச்சிரபுரத்துக்கொழுந்
தையன்று, மிடியேறுகொடுஞ்சாரிப்புத்தனிகல்கூறவவன்வெந்துவீ
ழ, இடியேறுவீழ்ந்தபடியென்றுவிழுமோவிடதானேதிலார்க்கே. எ

மழுவேறுகாத்தமலனிடத்துமைப்பான்மணங்கமழும்வாயினின்றுந்
தொழவீறமமுதமொழிக்கேனைத்துணையும்வாதினிடந்தோற்றபேயர்
கழுவேறினரிந்தக்காதையுலகறியுமருட்காழிநாதன்
குழுவேறும்வகைகாணார்கழுவேறலன்றியெதுகூடுவாரோ. (அ)

மண்முகத்திலெழிற்சிற்றம்பலநாடியருணகிரிவள்ளலாதி
பண்முகததமொழிப்புலவர்சம்பந்தப்பெருமானைப்பாடியெங்கள்
சண்முகத்துப்பெருந்தகையேயென்றுதுதிகூறியருள்சார்ந்தாரின்று
கண்முகத்தில்லாக்குருடர்போன்றுசிலர்வாதாடிக்கலங்கினரே. (கூ)

வதுவையெனப்பேரிட்டு வரித்துயிர்கடமைமுத்திவளநாடெய்தக், க
துமெனச்சிற்சோதியினிற்கலந்தொன்றுபிடச்செய்தகருணைவாழ்வை
ப், பதியெனக்கொண்டின்புறுதல்பாங்காமப்பாங்கொருவிப்பாவநீடு
மதியுடையாரிவருமொருசிவனடியாரென்பரிதுமருளாமன்றே. (௧௦)

வாழ்த்து.

“வாழ்க ஞானசம் பந்தன் மலர்க்கழல்
வாழ்க நால்வித ஞானங்கள் வண்பொழில்
வாழ்க மாதுமை மாதவன் மாதவர்
வாழ்க நீற்றெழில் சைவமும் வாழ்கவே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருபாப்ரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.